

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har advokat Per Harder på vegne klagerne, Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen, klaget over indklagede, advokat Niels Erik Nielsen, København Ø.

Sagens tema:

Klagen vedrører advokat N.E. Nielsens adfærd.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 16. oktober 2008.

Ved brev af 25. november 2008 meddelte Advokatnævnets sekretariat, at nævnet havde besluttet at behandle klagen, uanset at klagen var indgivet for sent, da nævnet fandt, at fristoverskridelsen var rimeligt begrundet.

Sagsfremstilling:

I november 2003 engagerede Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen advokatfirmaet Bech-Bruun til bistand i forbindelse med et forsøg på at erhverve aktiemajoriteten i Junckers, der var trådt i betalingsstandsning den 12. november 2003. Bistanden indebar bl.a. udarbejdelse af plan for rekonstruktion og forhandling med kreditorer, aktionærer og tilsynet. Dette arbejde blev udført af advokaterne Michael Vinther og Niels Kornerup, der var partnere hos Bech-Bruun.

Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen blev endvidere bistået af konsulent Henrik Egense og i en kort periode af Lars Hermansen, der for Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen var en potentiel leder af firmaet, hvis rekonstruktionen blev gennemført.

I januar 2004 blev der udarbejdet en plan for rekonstruktion, en forretningsplan, og der var kontakt til banker om en akkordordning.

Den 11. februar 2004 underskrev Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen, tilsynet og bankerne en plan for rekonstruktion. Herefter påbegyndte Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen en due diligence-undersøgelse, der skulle afsluttes inden 4 uger.

I februar 2004 rettede direktør Christian Frigast fra Axcel henvendelse til advokat N.E. Nielsen, der er partner i Bech-Bruun, med anmodning om bistand i forbindelse med Axcel's overvejelser om køb af Junckers.

Bech-Bruun udarbejdede to notater til Axcel.

Det ene notat af 24. februar 2004 fremstod som udarbejdet af advokat N.E. Nielsen og betegnedes "fortroligt notat". I notatet var bl.a. anført, at notatet "er udarbejdet for LH [et konsortium for investorer] i forbindelse med en potentiel alternativ rekonstruktion af J." Notatet indeholdt en gennemgang af selskabsstrukturen, en beskrivelse af selskabsretlige forhold, regler om prospektkrav, herunder indholdsmæssige krav til prospektet.

Det andet notat om medarbejderordninger var ikke dateret eller indeholdt oplysning om, hvem der havde udarbejdet notatet. Notatet redegjorde for forskellen mellem en generel medarbejder ordning etableret i henhold til ligningslovens § 7 A og en generel medarbejderordning i henhold til ligningslovens § 7 H.

Den 27. februar 2004 modtog advokat N.E. Nielsen kopi af Axcel's tilbud om køb af Junckers. Der blev på kopien noteret "Bemærkninger afgivet telefonisk den 27/2 2004".

Den 2. marts 2004 afsluttede Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen arbejdet med due diligence.

Den 4. marts 2004 medvirkede Lorentz Jørgensen i en tv-udsendelse om købet af Junckers. Under udsendelsen fik Lorentz Jørgensen oplyst, at Junckers var solgt til Axcel.

Bech-Bruun afregnede overfor Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen et betydeligt salær for et betydeligt arbejde. Under et møde mellem Lorentz Jørgensen og Christian Frigast blev der indgået aftale om, at Axcel betalte 2,5 mio. til Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen. Beløbet blev

indbetalt til Bech-Bruun og frigivet til Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen efter fradrag af salær.

Den 30. marts 2004 blev Junckers overtaget af Junckers Invest og Axcel.

I foråret 2006 henvendte Mogens de Linde sig til advokat, da han ønskede undersøgelse af Bech-Bruuns rolle i Axcels overtagelse af Junckers.

Ved brev af 29. maj 2006 til ledelsen i Bech-Bruun anførte klagerens advokat, Per Harder, at Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen var kommet i besiddelse af oplysninger, der kunne indicere, at medarbejdere og partnere i Bech-Bruun havde spillet en uheldig rolle i forbindelse med Junckers betalingsstandsning.

Den 28. juni 2006 afholdt repræsentanter for Bech-Bruun og advokat Per Harder et møde.

Efterfølgende korresponderede parterne bl.a. om en suspension af fristen for sagens indbringelse for Advokatnævnet.

Den 1. december 2006 afholdt Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen et møde med Bech-Bruun til drøftelse af sagen.

Advokat Per Harder udtog den 29. december 2006 stævning på vegne Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen mod advokat Niels Erik Nielsen og Bech-Bruun Advokatfirma for bl.a. at have overtrådt reglerne om interessekonflikter.

Den 30. september 2008 afsagde Sø- og Handelsretten dom i sagen, hvorved sagen blev afvist som hørende under Advokatnævnets kompetence.

Af dommen fremgår følgende forklaringer:

” **Forklaringer**

Lorentz Jørgensen har forklaret, at han af Michael Vinther, som han kendte i forvejen, i oktober/november 2003 blev spurgt, om han var interesseret i at overtage Junckers. De første møder fandt sted i november 2003. Efterfølgende kom Mogens de Linde ind i sagen, ligesom advokat Niels Kornerup deltog. Konsulent Henrik Egense, som han har kendt gennem mange år, deltog fra november 2003 med at undersøge forskellige forhold vedrørende en eventuel

overtagelse af Junckers. Direktør Lars Hermansen henvendte sig i november 2003, da han var interesseret i en ledende stilling i Junckers. Sagsøgerne forhandlede en akkord på plads med kreditorerne, herunder bankerne. Den 11. februar 2004 indgik de en aftale med tilsynet og Junckers ledelse, som var betinget af samtykke fra de største aktionærer, LD og ATP. I den efterfølgende due diligence periode var han og Mogens de Linde overbeviste om, at de var de eneste interesserede købere til Junckers. Der var en negativ presseomtale af deres forsøg på at købe Junckers. Borgmesteren i Køge var bekymret for, hvorledes de ville forvalte et stort grundareal ud til vandet, da Mogens de Linde er en kendt bygherre. Desuden var der utilfredshed blandt de aktionærer, der ikke fik gavn af den ordning, sagsøgerne havde skitseret. Axcel samlede alle utilfredse aktionærer, således at de blev tilgodeset i Axcel's forslag, hvilket var et genialt træk. Under en tv-udsendelse, hvor han blev interviewet af Mogens Rubinstein om købet af Junckers, fik Rubinstein at vide, at Junckers var solgt til Axcel, hvilket Rubinstein fortalte ham for åben skærm. Han blev meget overrasket og sagde vistnok, at der var mange kasketter i denne sag. Han var meget skuffet over udfaldet af sagen. Han kontaktede Christian Frigast, og de indgik en aftale om betaling fra Axcel på 2,5 mio. kr. til ham og Mogens de Linde som kompensation for det arbejde, de havde lagt i Junckers rekonstruktion. Der skete ikke yderligere før i 2006, hvor Mogens de Linde bragte nogle ting op, der fik dem til at rejse denne sag. Han deltog i et møde i december 2006 på advokat Harders kontor, hvor repræsentanter fra Bech-Bruun var til stede. Han har ikke deltaget i andre møder. Han kendte ikke de interne regler om interessekonflikter hos Bech-Bruun og spurgte heller ikke herom.

Mogens de Linde har forklaret, at han kom ind i forhandlingerne om købet af Junckers i december 2003 på Michael Vinthers foranledning, og han blev præsenteret for Lorentz Jørgensen. På dette tidspunkt var Deloitte og Henrik Egense, som han ikke kendte, med på rådgiversiden. Hans egne medarbejdere kom ligeledes på sagen. Michael Vinther og Niels Kornerup blev bistået af andre advokater fra Bech-Bruun. Han foretog undersøgelse af produktionsapparatet, lager, forureningsforholdene og medarbejderrettigheder. Han havde et møde med Køges borgmester og to tillidsrepræsentanter fra Junckers. Der var ingen problemer med samarbejdet med medarbejderne på Junckers. Han havde ingen fornemmelse af, at der var andre interesserede købere. Såvel bankerne som de øvrige kreditorer var indstillet på at nedskrive deres tilgodehavende. I aftalen med tilsynet var der fastsat en frist til at opnå enighed med aktionærerne. At mediernes interesse muligvis kunne få andre investorer til at tilbyde en bedre løsning, havde han ikke overvejet. Han hørte først om salget til Axcel den 4. marts 2004, og han blev ked af det. I januar 2006 fik han under møder i Danske Bank og Nordea om en anden sag indikationer om, at der var foregået noget odiont i forbindelse med salget af Junckers, idet begge bankfolk sagde, at det var et mærkeligt forløb, Junckers-sagen havde haft. Dette blev ikke uddybet, men satte tankerne i gang hos ham. På et senere tidspunkt i forbindelse med køb af en grund, hvor Michael Vinther bistod ham, spurgte han denne om, hvad der gik galt ved deres forsøg på at købe Junckers. Michael Vinther svarede hertil, at det var hans dårlige samvittighed. Michael Vinther ville ikke udtale sig herom, men henviste til managing partner advokat Lars Svenning Andersen hos Bech-Bruun. Han rettede henvendelse til Lars Svenning Andersen og til en anden partner i Bech-Bruun, men han fik ingen uddybende oplysninger om, hvad der var gået skævt. På denne baggrund rettede han i maj 2006 henvendelse til advokat Harder. Den 1. december 2006 blev der holdt et møde på advokat Harders kontor, hvor Bech-Bruuns interne undersøgelse af Junckers-sagen blev drøftet, men der kom ingen indrømmelser fra Bech-Bruuns side. I januar 2007 pågik der yderligere drøftelser med henblik på forlig, hvor han fik en anden opfattelse af sagen. På et møde den 23. januar 2007 sagde Lars Svenning Andersen, at han var utrolig

ked af sagen, der havde haft et uheldigt udfald, og at der fra Bech-Bruuns bestyrelse havde været kritik af N. E. Nielsen. Lars Svenning Andersen refererede til et budbrev vedrørende Axcel's køb af Junckers, dateret i februar 2004, som var sendt fra Axcel til N. E. Nielsen. Nogle medarbejdere hos Bech-Bruun havde set dette budbrev, der var påført kommentarer fra N. E. Nielsen om handlen og dato og klokkeslæt for afsendelsen til Axcel. Axcel havde også bedt om et notat om den skatteretlige stilling ved køb og salg af aktier. Notatet herom var blevet fundet af en anden medarbejder hos Bech-Bruun. På mødet refererede Lars Svenning Andersen til et internt notat af marts 2004 fra N. E. Nielsen til Bech-Bruuns bestyrelse om Junckers-sagen. Han så ingen af de dokumenter, som Lars Svenning Andersen læste op fra og refererede til.

N. E. Nielsen har forklaret at han er partner i Bech-Bruun. Fra 1998 til 2004 var han bestyrelsesformand. I 2001 blev Lars Svenning Andersen managing partner, og de havde et meget tæt samarbejde. Han har deltaget i udarbejdelsen af Bech-Bruuns interne regler om interessekonflikter. Bech-Bruun har haft Axcel som klient siden Axcel's etablering i 1999, men Axcel bruger også andre advokater. Han talte jævnligt med Christian Frigast i 2004, da de sidder i samme bestyrelse og har andre fælles engagementer. Han kendte ikke Lorentz Jørgensen og Mogens de Linde. Michael Vinther og Niels Kornerup sad i bestyrelsen i Bech-Bruun i 2003/2004. Han sad ikke i samme arbejdsgruppe som Michael Vinther og Niels Kornerup. De sad på hver sin etage. Hans viden om Junckers strækker sig langt tilbage i tiden. I oktober 2003 var der nogle avisartikler om Nordisk Investerings Bank (herefter NIB) og Junckers. Lars Hermansen, der er en gammel bekendt af ham, ringede samme dag, som betalingsstandsningen indtrådte, med henblik på at blive aktionær i Junckers. Han talte i november 2003 i anden sammenhæng med LD, der gav udtryk for, at aktiekapitalen måtte nedskrives til 0. Den 22. november 2003 deltog han i et møde med direktør Flemming Viskum fra Junckers, Lars Hermansen og advokat Troels Tuxen, Bech-Bruun. Der kom intet ud af mødet, idet Lars Hermansen ikke havde økonomisk mulighed for at overtage Junckers. Troels Tuxen og han selv udarbejdede et notat fra mødet. Under et internt møde i december 2003 med Michael Vinther, Niels Kornerup, Troels Tuxen og han selv drøftede de Junckers, og Troels Tuxen foreslog, at Lars Hermansen blev præsenteret for sagsøgerne. Den 22. december 2003 ringede Lars Hermansen og oplyste, at Michael Vinther havde kontaktet ham med henblik på udarbejdelse af en forretningsplan, som skulle præsenteres for sagsøgerne. Herefter hørte han først om Junckers den 3. eller 4. februar 2004 under en samtale med en medarbejder i en bank. Denne fortalte, at Axcel havde fået en rundvisning på Junckers. Medarbejderen var i tvivl om sagsøgernes evne til at "løfte" Junckers. Han fortalte medarbejderen, at Axcel ifølge deres egen hjemmeside ikke havde interesse i nødlidende selskaber. Først ved offentliggørelsen den 11. februar 2004 blev han bekendt med aftalen mellem sagsøgerne og Junckers. Han troede fortsat, at Lars Hermansen var en del af denne aftale. Den 16. eller 17. februar 2004 under et telefonmøde med Lars Hermansen, Flemming Viskum og en medarbejder fra Axcel fik han telefonisk oplyst, at Lars Hermansen ikke længere havde forpligtelser over for sagsøgerne. Ledelsen i Junckers var af den opfattelse, at sagsøgerne ikke var de rette købere, hvorfor Viskum havde kontaktet Axcel. Han oplyste, at der var indgået en aftale mellem sagsøgerne, bankerne og tilsynet. Samtalen sluttede herefter. Den 18. eller 19. februar 2004 orienterede han Lars Svenning Andersen om, at der kunne være et latent problem i forhold til sagsøgerne, hvis Axcel i forbindelse med et eventuelt forestående køb af Junckers bad om rådgivning, da Lars Hermansen og Axcel begge var klienter hos Bech-Bruun. Lars Svenning Andersen vurderede, at der ikke var et aktuelt problem, og der blev ikke foretaget noget. Den 20. februar 2004 om eftermiddagen blev han ringet op af Christian Frigast og en af dennes medarbejdere. Troels Tuxen var med

på samtalen. Christian Frigast, der havde været til et møde med Junckers ledelse og Lars Hermansen, oplyste, at der var en negativ stemning i Junckers ledelse overfor sagsøgerne, hvorfor ledelsen ville arbejde for en løsning med Axcel. Han sagde til Christian Frigast, at Bech-Bruun ikke kunne repræsentere Axcel, idet de allerede repræsenterede sagsøgerne. Frigast spurgte, om sagsøgernes tilbud fortsat eksisterede. Han svarede, at han ville undersøge det, da det efter en presseomtale den 11. februar 2004 var tvivlsomt, hvad der egentlig skete. Det ville være ærgerligt at ligge inde med viden om Junckers, der kunne bruges i en anden sammenhæng, såfremt sagsøgerne var ude af billedet. Han spurgte Michael Vinther og Niels Kornerup herom samt spurgte Lars Svenning Andersen, om Bech-Bruun kunne repræsentere et alternativt konsortium. Han oplyste ikke, at det drejede sig om Axcel. Han afslog derefter over for Axcel at repræsentere dem, men accepterede på forespørgsel fra Christian Frigast at bistå Axcel i forbindelse med de interne overordnede aktionærforhold. Han foreslog samtidigt, at Axcel rettede henvendelse til advokat Søren Johansen, Kromann & Reumert. På vej hjem orienterede han Lars Svenning Andersen om udfaldet på forespørgslen ved en besked på dennes telefonsvarer. Søndag den 22. februar 2004 ringede Christian Frigast og bad om at få udarbejdet et notat om prospektkrav. Den 23. februar 2004 bad han en kollega, Regina M. Andersen, udarbejde et notat på et par sider herom. Notatet blev vedlagt et anonymiseret prospekt fra en anden sag samt oplysninger om, hvad et prospekt skal indeholde. Prospektet kunne være skrevet til et hvilket som helst selskab. Der var ligeledes vedlagt en tegning og et diagram. Materialet blev sendt på mail den 24. februar 2004 til Christian Frigast. Han indhentede ikke baggrundsviden fra Michael Vinther, Niels Kornerup eller Junckers til udarbejdelsen af notatet. Den 24. februar 2004 modtog han en mail fra en kollega, advokat Steen Jensen, der havde set Regina M. Andersens notat i printeren. Mailen blev muligvis også sendt til Lars Svenning Andersen. Han orienterede nok ikke Michael Vinther og Niels Kornerup om Steen Jensens mail. Steen Jensen bad om et møde med Troels Tuxen, Michael Vinther og Lars Svenning Andersen for at drøfte sagen. Mødet blev aldrig holdt, men Steen Jensen blev informeret om, at det var meddelt Axcel, at Bech-Bruun ikke kunne repræsentere dem ved et eventuelt køb af Junckers. Den 25. februar 2004 bad Axcel om et notat vedrørende vilkår for tegning af medarbejderaktier. Han bad en kollega, Anette Dam Ryt-Hansen, udarbejde dette notat, idet hun tidligere havde lavet tilsvarende notater. Notatet var et standardnotat. Det blev sendt med en kort følgeskrivelse til Axcel den 27. februar 2004 formentlig på mail. Han drøftede kun notatet med Anette Dam Ryt-Hansen. Fredag den 27. februar 2004 blev Anette Dam Ryt-Hansen kontaktet af Axcel flere gange. Axcel oplyste, at der ville blive sendt en mail, som de gerne ville drøfte med ham, og at det hastede. Dette fik han at vide, da han kom ind på sit kontor sidst på eftermiddagen. Han printede mailen ud. Den indeholdt et udkast til tilbudsbrev på køb af Junckers. Brevet indeholdt en del rettelser. Han ringede straks herefter til Christian Schmidt Jacobsen hos Axcel. Under samtalen læste han brevet. Han brokkede sig til Christian Schmidt Jacobsen over at have modtaget brevet og sagde, at dette skulle have været sendt til Søren Johansen og ikke til ham. Christian Schmidt Jacobsen undskyldte sig med, at de havde travlt. Anette Dam Ryt-Hansen var til stede på hans kontor under samtalen med Christian Schmidt Jacobsen. Hans eneste bemærkning til brevet var: "Er NIB ikke hovedproblemet". Samtalen med Christian Schmidt Jacobsen var kort og ikke behagelig. Han påførte brevet nogle udråbstegn og spørgsmålstegn samt et hvad eller hvornår. Han satte herefter en streg over brevet, og Anette Dam Ryt-Hansen bekræftede indholdet af samtalen og påførte brevet dato og klokkeslæt. Den 29. februar 2004 ringede Christian Frigast til ham og oplyste, at der havde været et møde med bankerne. Han frarådede Christian Frigast at gå ind i en børsnoteret rekonstruktion. I forbindelse med Axcel's henvendelse i februar 2004 blev de oplysninger, der fremkom, lagt på en sag, som Troels Tuxen havde oprettet for Lars

Hermansen den 28. oktober 2003. Efter den 20. februar 2004 blev alle notater lavet på denne sag. Den 4. marts 2004 blev han ringet op vedrørende en fjernsynsudsendelse. Han talte ikke med nogen hos Bech-Bruun om dette. Den 5. marts 2004 rejste han til Spanien. Senere samme dag blev han ringet op af Troels Tuxen, der fortalte, at Michael Vinther og Niels Kornerup havde været på Tuxens kontor for at drøfte Junckers-sagen på en ubehagelig måde. Han foreslog, at de alle 4 holdt et telefonmøde, hvorunder han fortalte de andre, at oplysninger om Axcel's henvendelse var på Lars Hermansens sag, der var oprettet af Troels Tuxen og var til fri afbenyttelse. Christian Frigast ringede senere samme dag til ham og fortalte, at Michael Vinther og Niels Kornerup var mødt op på hans kontor og havde bedt om en kompensation på 10 mio. kr. På vej hjem fra Spanien lavede han et notat om handlingsforløbet, en række personer i Bech-Bruun fik en kopi af dette. Da han kom hjem den 9. marts 2004, havde Lars Svenning Andersen berammet et internt møde med Troels Tuxen, Michael Vinther og Niels Kornerup, som han også skulle deltage i. På mødet blev Junckers-sagen drøftet med henblik på at få afklaret, hvad der var sket. Den 11. marts 2004 blev der holdt bestyrelsesmøde hos Bech-Bruun. Michael Vinther og han selv deltog delvist. Michael Vinther var meget bekymret for sit honorar og opfordrede ham til at kontakte Christian Frigast, hvilket han afslog. Konklusionen på mødet var, at Bech-Bruun ikke fremover kunne repræsentere Axcel i noget forhold, der havde relation til Junckers. Han havde kun talt med Michael Vinther om sagsøgerne en enkelt gang efter, at aftalen var blevet offentliggjort. Michael Vinther fortalte lidt om forhandlingerne med aktionærerne og medarbejderne. Han talte med Niels Kornerup om sagen. Han havde hverken set i Michael Vinthers sag eller logget sig ind på hans computer. Han fandt ikke, at den aftale, der blev indgået med Axcel den 20. februar 2004 om generel rådgivning, gav anledning til konflikt, idet der alene var tale om rådgivning, der relaterede sig til den overordnede struktur og ikke til købet af Junckers.

Lars Svenning Andersen har forklaret, at han i 2003/2004 var managing partner i Bech-Bruun. Han deltog i udarbejdelsen af Bech-Bruuns interne regelsæt vedrørende interessekonflikter, hvoraf fremgår, at man kan kontakte ham, før en sag tages op i konfliktudvalget. Han talte ofte med N. E. Nielsen, der kom forbi hans kontor mindst 1 gang om dagen, når vidnet var på Bech-Bruuns kontor i København. Han vidste, hvem Mogens de Linde var, men han havde hverken relationer til Mogens de Linde eller Lorentz Jørgensen. Han hørte vistnok for første gang om Bech-Bruuns engagement i Junckers-sagen i begyndelsen af 2004, men var ikke selv involveret i behandlingen af sagen. Omkring den 16. eller 17. februar 2004 blev han kontaktet af N. E. Nielsen med oplysning om, at Axcel og Lars Hermansen var interesseret i at købe Junckers. Oplysningen havde karakter af en orientering. Det forekom ham ikke, at der var problemer i den anledning. Han husker ikke henvendelsen som et spørgsmål eller en clearing, og hans holdning var, at der skulle være noget konkret, før han ville gå ind i sagen. N. E. Nielsen vidste, at Michael Vinther og Niels Kornerup arbejdede med en rekonstruktion af Junckers. Sidst i samme uge vistnok fredag den 19. februar 2004 henvendte N. E. Nielsen sig igen. De talte sammen om, hvorvidt det overhovedet kunne lade sig gøre at repræsentere Axcel. Spørgsmålet blev definitivt afgjort ved, at Bech-Bruun ikke kunne repræsentere Axcel i forhandlingerne om Junckers. N. E. Nielsen ringede til ham samme aften og oplyste, at Axcel ville blive repræsenteret af Søren Johansen. N. E. Nielsen spurgte, om Bech-Bruun kunne repræsentere Axcel, hvis de kom med noget senere, der ikke vedrørte købet, eventuelt nogle ikke nærmere specificerede overordnede forhold. Vidnet trådte vande heroverfor, da han tænkte, at hvis det ville blive aktuelt, ville N. E. Nielsen vende tilbage herom. Den følgende uge blev han kontaktet af Steen Jensen med spørgsmål om, hvorvidt Bech-Bruun repræsenterede Axcel i Junckers-

sagen, idet Steen Jensen havde set et notat til Axcel om en overordnet struktur vedrørende Junckers. Det aftaltes, at han skulle drøfte dette med N. E. Nielsen. Han husker ikke, om dette skete, idet N.E. Nielsen muligvis var på rejse. Han indkaldte til et møde den følgende uge med N. E. Nielsen, Steen Jensen, Michael Vinther og Niels Kornerup. Han husker ikke, om mødet blev afholdt. Vistnok den 27. februar 2004 hørte han om et notat vedrørende medarbejderaktier udarbejdet af Bech-Bruun for Axcel. Han indkaldte til et møde, men husker ikke, hvem der deltog heri. Han talte i den følgende tid med Michael Vinther og Niels Kornerup, om der var andet i gære. Den 5. marts 2004, hvor han var i Århus, blev han ringet op af Troels Tuxen, Michael Vinther og Niels Kornerup, der sad med sagen og notaterne. N. E. Nielsen var vistnok på rejse. De talte herefter om sagen, og han bad om at få den samme weekend. Han ringede også til Anette Dam Ryt-Hansen. Han besluttede at indkalde til et bestyrelsesmøde vistnok den 11. marts 2004. På mødet blev der taget en forretningsmæssig beslutning om, at Bech-Bruun ikke fremadrettet kunne foretage sig noget i Junckers-sagen i relation til Axcel. I foråret 2006 blev han kontaktet af Michael Vinther, der af Mogens de Linde havde fået oplyst, at der var sket læk af oplysninger i Junckers-sagen. Han opfordrede Michael Vinther til at få det undersøgt. Mogens de Linde ringede herefter til ham og fortalte det samme. Henvendelsen gav anledning til, at advokater fra Bech-Bruun lavede en intern undersøgelse. Den 1. december 2006 blev på Michael Vinthers foranledning holdt et møde hos advokat Per Harder, hvori advokat Carsten Petersen fra Bech-Bruun, Michael Vinther, Henrik Egense, Lorentz Jørgensen, Mogens de Linde, Per Harder og han selv deltog. Carsten Petersen og han selv redegjorde for undersøgelsen samt notaterne. Henrik Egense spurgte til sagen, herunder budbrevet, på en sådan måde, at de gik fra mødet med fornemmelsen af, at Henrik Egense havde et godt kendskab til sagen. Han er ikke sikker på, om der på dette møde blev sagt noget om, at der var en påtegning på budbrevet. Efter samråd med Michael Vinther blev der i januar 2007 holdt et møde med Michael Vinther, ham selv og Henrik Egense med henblik på at forklare Henrik Egense ærligt og fortroligt, hvad der var sket i sagen, og Egense kunne fortælle, hvis der var mere, men det gjorde han ikke. Henrik Egense ville herefter tale med Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen herom med henblik på at finde en løsning på sagen. Bech-Bruun modtog herefter et udkast til forlig, der blev drøftet i Bech-Bruuns bestyrelse. Et par dage senere blev der holdt et møde, hvori Mogens de Linde, Michael Vinther, Niels Kornerup og han selv deltog. Mogens de Lindes børn var også til stede men deltog ikke i mødet. Forligsmulighederne blev drøftet, men han kan ikke huske om de to notater og budbrevet var fremme. Han har formentlig på mødet nævnt, at budbrevet var et udkast, der alene var påført nogle få streger og en påtegning fra en medarbejder, og at der ikke var påført kommentarer. På mødet oplyste han ikke, hvad der var blevet drøftet på bestyrelsesmødet, men alene, at der nu var truffet en fremadrettet beslutning. Han har flere gange sagt, at Bech-Bruun var meget kede af sagen, og har hele tiden præciseret, at der ikke var tegn på, at der skulle have været lækket informationer.

Troels Tuxen har forklaret, at han blev partner i Bech-Bruun i slutningen af 1980'erne. I perioden 2003/2004 var han placeret i Bech-Bruuns konkursfaggruppe. I oktober 2003 var der en del omtale i pressen af Junckers og også Nordisk Investerings Bank. Han talte i den periode jævnligt med Lars Hermansen, som han kendte fra rekonstruktion af en virksomhed, hvori Lars Hermansen var direktør, men som nu var ved at blive solgt. Under en samtale talte de om Junckers som rekonstruktionsobjekt, men det blev ikke konkretiseret. Den 28. oktober 2003 oprettede han uden aftale med Lars Hermansen en sag hos Bech-Bruun med navnet Lars Hermansen – projekt J, hvor han kunne samle materiale om Junckers, hvis der senere skulle komme noget mere konkret. Der skete herefter intet før den 22. november 2003, hvor han sammen med Lars Hermansen og N. E. Nielsen deltog i et møde med Flemming Viskum

på Junckers. Formålet var at finde ud af, om der var et rekonstruktionspotentiale at arbejde videre med. Han kendte ikke da til Michael Vinthers engagement med sagsøgerne. Han lavede et notat om mødet, men mødet medførte ingen arbejdsopgaver. I december 2003 blev han bekendt med Michael Vinthers engagement for sagsøgerne. I december 2003 var der et møde med deltagelse af Michael Vinther, Niels Kornerup, N. E. Nielsen og ham selv, hvor de drøftede muligheden af at sætte Lars Hermansen sammen med sagsøgerne. Michael Vinther kontaktede herefter Lars Hermansen herom. I januar 2004 fortalte Lars Hermansen ham, at han ikke var interesseret i Junckers. Den 16. eller 17. februar 2004 havde han et telefonmøde med N.E. Nielsen, Lars Hermansen, Flemming Viskum og muligvis en medarbejder fra Axcel. Det kom frem under samtalen, at ledelsen i Junckers ville etablere et alternativt konsortium. Lars Hermansen oplyste, at han ikke var med i sagsøgernes konsortium og ikke havde nogen aftale med sagsøgerne. Han vidste fra pressen, at der var indgået en aftale vedrørende Junckers, men havde ikke yderligere kendskab hertil. Samtalen sluttede med, at N. E. Nielsen spurgte, om det ikke var for sent, da der var indgået en aftale med andre. Den 20. februar 2004 blev N. E. Nielsen ringet op af to medarbejdere fra Axcel, og vidnet blev koblet på medhør. Axcel spurgte, om Bech-Bruun kunne repræsentere Axcel ved et eventuelt køb af Junckers. N.E. Nielsen oplyste, at der efter deres opfattelse allerede var indgået en aftale om Junckers, hvilket Axcel ikke var sikker på. Det blev aftalt, at han skulle undersøge, om Bech-Bruun kunne repræsentere Axcel, hvilket han i neutral form spurgte Kornerup om. Niels Kornerup sagde nej, og Axcel blev herefter kontaktet telefonisk og oplyst om, at Bech-Bruun ikke kunne repræsentere dem i forbindelse med en eventuel aftale om Junckers. N.E. Nielsen meddelte herefter dette til Axcel og sagde endvidere, at Bech-Bruun godt kunne bistå med rådgivning omkring en overordnet struktur. Den 4. marts 2004 så han tv-udsendelsen, hvor det blev nævnt, at Junckers var solgt til Axcel. Han kontaktede ikke sine kollegaer i den anledning. Den 5. marts 2004 kom Michael Vinther og Niels Kornerup ind på hans kontor og spurgte til den sag, han havde oprettet i oktober 2003 på Lars Hermansen med navnet projekt J. Sagen lå hos en kollega, der havde lavet et notat. Han hentede sagen og ringede til N. E. Nielsen, der ville kontaktes igen, når han havde talt med Michael Vinther og Niels Kornerup om sagen. I sagen lå der to notater om henholdsvis prospektkrav og ligningslovens § 7 samt det notat, han selv havde lavet i november eller december 2003 efter virksomhedspræsentationen på Junckers. Han ringede herefter til N. E. Nielsen og oplyste, hvad der lå i sagen. Han husker ikke noget om et budbrev. Den 9. marts 2004 blev der holdt møder, hvor Michael Vinther, Niels Kornerup, N. E. Nielsen, Steen Jensen, Lars Svenning Andersen og han selv deltog. Formålet var at finde ud af, hvilke sagsbehandlingsskridt der var foretaget. Han husker ikke, om der var en konklusion på mødet. I tiden fra oktober 2003, hvor han oprettede sagen på Lars Hermansen og frem til den 5. marts 2004, har han hverken drøftet Junckers-sagen med Michael Vinther eller Niels Kornerup. Han har ikke haft oplysninger om sagsøgerne, som han kunne viderebringe. Han har hverken kigget i Michael Vinthers eller Niels Kornerups sager eller computere. Steen Jensen har forklaret, at han blev partner i Bech-Bruun i år 2000. I perioden 2003/2004 sad han i kapitalmarkedsafdelingen sammen med N. E. Nielsen og var faglig leder. Han sad ikke i samme gruppe som Michael Vinther og Niels Kornerup, men var børsretlig ”leverandør” til Michael Vinther og Niels Kornerup. Hans opgave i februar 2003 var at undersøge de børsretlige forhold ved en afnotering af Junckers. Han havde alene kendskab til denne del og har aldrig mødt sagsøgerne. Han var bekendt med bestræbelserne på at opfylde en rekonstruktionsplan medio februar 2003. Den 23. februar 2003 fandt han i en fællesprinter et notat udarbejdet af Regina M. Andersen om prospektkrav. Han så notatet i overskriftsform og lagde det derefter til Regina M. Andersen. Han sagde ikke noget, men sendte samme dag en mail til Lars Svenning Andersen og N. E. Nielsen med kopi til Michael Vinther og Niels Kornerup, om

notatet var i overensstemmelse med Bech-Bruuns repræsentationsregler. Han modtog en mail fra N.E. Nielsen om, at notatet intet havde med handlen at gøre. Lars Svenning Andersen sagde, at han ville se nærmere på det. Michael Vinther sagde, at de skulle lade være for derved at mindske risikoen for at gøre noget forkert. Der var de næste 14 dage en løbende dialog mellem ham selv og Michael Vinther, idet rekonstruktionsplanen skulle opfyldes den 1. marts 2004. Der skulle have været holdt et møde, men det lykkedes ikke at få holdt det inden den 5. marts 2004. Han så ikke tv-udsendelsen den 4. marts 2004. Den 5. marts 2004 var han inde på Anette Dam Ryt-Hansens kontor, der lå en sag som lignede en Junckers-sag. På sagen lå der et notat om medarbejderaktier og et brev med vilkår for en alternativ transaktion. Han så overskriften, men læste ikke budbrevet. Notatet om medarbejderaktier var af generel karakter, og det kunne bruges på den ejerstruktur, der fandtes. Han havde selv haft drøftelser med Michael Vinther om at lave en medarbejderaktieordning for at facilitere sagsøgernes handel. Når notatet om medarbejderaktier tiltrak hans opmærksomhed, var det, fordi han ugen forinden havde haft en dialog om et andet notat. Han tog herefter kontakt til Michael Vinther og tilkendegav, at det så ud, som om der var en aktivitet mere i huset. Han kontaktede også Troels Tuxen, der gennem lang tid havde været en bekendt til Lars Hermansen, og spurgte, om Lars Hermansen og Axcel havde fået bistand i huset i forbindelse Junckers. Troels Tuxen havde ikke kendskab til budbrevet. Han ville tale med Anette Dam Ryt-Hansen herom. Han mener, at Troels Tuxen hentede sagsmappen, som var et par centimeter tyk, på Anette Dam Ryt-Hansens kontor. Den 9. marts 2004 blev der afholdt et møde, hvor N. E. Nielsen, Michael Vinther, Niels Kornerup, Lars Svenning Andersen, Steen Jensen og han deltog. Formålet med mødet var at få lavet en afrapportering til bestyrelsen. N. E. Nielsen redegjorde for, at han havde afvist at bistå Axcel med handlen, men at han havde ydet bistand til de overordnede strukturelle spørgsmål. Han har ikke selv talt med repræsentanter fra Axcel.

Søren Johansen har forklaret, at han den 20. februar 2004 fik en henvendelse fra Christian Schmidt Jacobsen fra Axcel. Kromann Reumert har i en årrække bistået Axcel bl.a. i forbindelse med oprettelse af fonde. Opgaven var at skabe et overblik over, hvor meget der skulle investeres i due diligence og rekonstruktionsbestræbelser, herunder forhandlinger med bankerne. Axcel havde i flere år haft Junckers på listen for opkøb. I mediebilledet var der rejst tvivl om, hvorvidt sagsøgernes bud ville blive accepteret. Han kendte kun sagsøgernes bud fra medierne. Budbrevet fra Axcel var det eneste, han havde. Om mandagen havde han et møde på Junckers med tidligere administrerende direktør Erik Nielsen og direktør Flemming Viskum som forberedelse til mødet med bankerne og tilsynet den følgende weekend. Inden dette møde fik han notatet om selskabsstrukturen/prospektkravene og medarbejderaktier, men han brugte det ikke. Den overordnede struktur i Axcel's rekonstruktion var en nedskrivning af aktiekapitalen, tilførsel af ny kapital og en mulighed for de tidligere aktionærer til at foretage nytægning. Det var advokater hos Kromann Reumert, der havde foreslået denne løsning. Undervejs blev strukturen drøftet med de større aktionærer. Aftalen med tilsynet og bankerne var på plads primo marts 2004. Han vidste, at bankerne og tilsynet havde fået et betinget tilbud. Efter tv-udsendelsen den 4. marts 2004 blev der holdt et møde med deltagelse af Christian Frigast, Michael Vinther og Niels Kornerup. Han deltog ikke selv. På mødet drøftedes, hvorvidt der skulle betales et beløb til sagsøgerne, og om det kunne være fornuftigt at købe de oplysninger, som sagsøgerne havde indhentet. Der var lidt nervøsitet, om der kunne opstå konflikt i forhold til akkorderingsaftalen. Ved betaling af et beløb ville sagsøgerne ikke søge at modarbejde Axcel's køb af Junckers. Han ved ikke, hvorfor Axcel's tilbud var mere acceptabelt for Junckers end sagsøgernes, men det kunne være, fordi

strukturen og leveringssikkerheden var bedre. Han havde ikke kontakt til Bech-Bruun under forhandlingerne. Først da købet var på plads, talte han med Niels Kornerup.

Michael Vinther har forklaret, at han perioden 2003/2004 var bestyrelsesmedlem og partner i Bech-Bruun. Han flyttede fra Bech-Bruun i 2005. Han blev kontaktet vedrørende Junckers af Henrik Egense på foranledning af en revisor, der havde kontakt til Lorentz Jørgensen. Mogens de Linde kom først med på et senere tidspunkt. Det var formelt Bech-Bruun, der var engageret som rådgiver. Han tog kontakt til Niels Kornerup og spurgte, om han ville være med på opgaven. Kornerup havde en række interessante klienter, der kunne være interesserede i at skyde penge i Junckers. De arbejdede sammen under hele forløbet, bistået af specialister hos Bech-Bruun, herunder Steen Jensen fra Fast ejendom og Kapitalmarked samt Troels Tuxen og Ulrik Holsted-Sandgreen fra Rekonstruktion. De arbejdede på en rekonstruktion af Junckers og fik gennem tilsynet aftaler om møder med flere banker, herunder Danske Bank, Nordea og NIB, som de efterfølgende fik en aftale med efter flere måneders forhandlinger. Sagen var i intern fremdrift i november og december 2003, ved juletid "døde" forhandlingerne med bankerne, men der var aktivitet i form af management præsentation og efterfølgende forarbejder til due diligence. Aftalen med bankerne, der blev udarbejdet af ham og Niels Kornerup, gik ud på, at kreditten blev nedskrevet, og at bankerne stillede fortsat likviditet til rådighed for Junckers på visse vilkår. Henrik Egense og Ulrik Holsted-Sandgreen arbejdede på en akkorderingsaftale med de almindelige kreditorer. Den 10. februar 2004 forelå en betinget aftale med bankerne, men der manglede endeligt tilsagn fra aktionærene, herunder de største ABACUS, LD og ATP. Der var kommet positive tilkendegivelser om salg af aktierne for 1 kr. pr. stk., således at sagsøgerne fik rådighed over 70 % af aktierne med henblik på at tilføre ny kapital. Der blev fastsat 4 ugers frist fra den 10. eller 11. februar 2004 til at få de endelig tilsagn fra aktionærene. Tilsagnene kom ikke, og der var masser af negativ presseomtale. Dette legitimerede uroen blandt aktionærene og medarbejderne. De mindre aktionærer fik ikke mulighed for at deltage, hvilket blev afgørende for sagsøgernes tilbud. Der var endvidere frygt hos medarbejderne for, at sagsøgerne ville "strippe" Junckers. At Axcel's tilbud var mere acceptabelt, spillede også en rolle. Han arbejdede frem til den 5. marts 2004 som leder af det team, der stod bag sagsøgernes bestræbelser på at købe Junckers. Sagen blev drøftet i Niels Kornerups og hans faggruppe med 10 -12 medarbejdere og med Steen Jensen. Det var almindeligt kendt hos Bech-Bruun, herunder i bestyrelsen, at Niels Kornerup og han repræsenterede sagsøgerne. Det blev i hvert fald kendt af alle ved offentliggørelsen den 11. februar 2004. Han kan ikke huske, om aftalen udelukkede tilsynet fra at forhandle med andre inden fristens udløb. På et tidspunkt efter den 10. februar 2004 blev han og Niels Kornerup kontaktet af Troels Tuxen, der spurgte, om det var muligt at arbejde for andre interesserede købere af Junckers. Han svarede, at det ikke var muligt. Han modtog en mail fra Steen Jensen, der ville vide, hvad der foregik, og bad om et møde straks. Der blev aftalt et møde med Lars Svenning Andersen, Steen Jensen, Troels Tuxen, N. E. Nielsen, Niels Kornerup og ham selv ultimo februar eller primo marts 2004. Mødets tema var at få afdækket, hvad der var foregået, herunder hvilke notater der måtte være udarbejdet. Han mener, at mødet blev afholdt efter den 9. marts 2004, og at konklusionen på mødet blev, at Lars Svenning Andersen tog sagen med sig. Han troede, at kontakten til Axcel var ophørt efter den 24. februar 2004. De to notater drejede sig om prospektpligt og tegning af medarbejderaktier, herunder hvad der ville ske, hvis man indbød småaktionærer til at tegne aktier i et nyt selskab. Den model, der var beskrevet i notatet, var den, som Axcel gennemførte. På et tidspunkt opsøgte Niels Kornerup og han Steen Jensen, som havde set Troels Tuxen hente en sag hos Anette Dam Ryt-Hansen. Sagen var 5-10 cm tyk. De sagde til Troels Tuxen, at de ville se sagen. I den lå de to notater og et tilbud fra

Axcel til tilsynet. De blev alle tre meget overraskede. Troels Tuxen syntes ikke at have set det før. På budbrevet, der var på 2-3 sider, var N.E. Nielsens håndskrift samt bemærkningen ”kommentarer videregivet til Axcel”. Denne var ikke skrevet af N.E. Nielsen. Den 11. marts 2004 var der bestyrelsesmøde hos Bech-Bruun. N.E. Nielsen og han måtte vente udenfor. Der kom et protokollat, hvorefter Bech-Bruun skulle ophøre med at bistå Axcel omkring købet af Junckers, og der blev udtalt kritik mod N.E. Nielsen. Han fik et hint fra N.E. Nielsen om, at det måske var muligt at få et vederlag fra Axcel for det arbejde, som Axcel kunne bruge. Niels Kornerup og han opsøgte herefter Christian Frigast og krævede et beløb, der var højere end de 2.5 mio. kr. Under et møde i 2006 med Mogens de Linde om et andet projekt spurgte Mogens de Linde om, hvad der var sket med Junckers, og Mogens de Linde fortalte om sine møder i bankerne. Vidnet sagde, at han ikke kunne udtale sig, men at det var hans dårlige samvittighed og henviste til Lars Svenning Andersen. I begyndelsen af 2007 blev han af enten advokat Niels M. Andersen fra Bech-Bruun eller Lars Svenning Andersen spurgt, om han ville skabe en kontakt til Mogens de Linde. Der fandt herefter 3 møder sted. Det første møde var en ”åben snak” med Lars Svenning Andersen, der ønskede at få sagen forliget, og efterfølgende en snak med Niels M. Andersen om at skabe kontakt til Henrik Egense. Det næste møde var den 23. januar, hvor Henrik Egense, Lars Svenning Andersen og han forsøgte at få formuleret en tekst, som Bech-Bruuns bestyrelse kunne acceptere, men teksten blev ikke godkendt. Desuden havde han et møde med Mogens de Linde. Henrik Egense har forklaret, at han beskæftiger sig med rådgivning om investering og ledelse i selskaber. Han blev kontaktet af Junckers ledelse med henblik på at yde rådgivning. Han kontaktede i den anledning Lorentz Jørgensen og Michael Vinther, som han havde kendt gennem mange år. Den 18. november 2003 blev der holdt et indledende møde. Michael Vinther havde på hans foranledning påtaget sig at rådgive sagsøgerne, og Michael Vinther bragte Mogens de Linde ind i billedet. Under forløbet deltog han i akkordforhandlingerne og ved due diligence processen. Han forhandlede aftalerne med ikke-bankkreditorer på plads og brugte mange timer herpå. Han deltog også i ugentlige møder hos Bech-Bruun med resume af sagen og opgavefordeling. Han deltog ikke i forhandlingerne med Lars Hermansen. Han er honoreret for udførelse af disse opgaver. Det var ikke alle aktionærer, der var villige til at nedskrive deres aktier, men han havde en forventning om, at det ville falde på plads. Due diligence var afsluttet før 4. marts 2003 uden indsigelser, og sagsøgerne regnede stadig med at få en aftale med aktionærerne. I 2006 begyndte Mogens de Linde at undersøge, hvad der egentlig var sket i Junckers-sagen, hvilket førte til sagsanlægget. Mogens de Linde spurgte ham løbende til råds under den efterfølgende undersøgelse af sagsforløbet. Der blev holdt et par møder i januar 2007. Det første møde, han deltog i, fandt sted den 11. januar 2007 med deltagelse af Michael Vinther, Lars Svenning Andersen og ham selv. Formålet med mødet var forligsbestræbelser på Lars Svenning Andersens initiativ. Lars Svenning Andersen sagde, at det var en kedelig sag for Bech-Bruun, der var indstillet på at indgå forlig, da alt ikke var foregået efter bogen. Lars Svenning Andersen omtalte N. E. Nielsens redegørelse, to notater og et budbrev. De oplysninger, der kom frem på mødet, var ikke i overensstemmelse med de oplysninger, der var fremme på mødet den 1. december 2006. Lars Svenning Andersen anerkendte, at han ikke havde været enig i konklusionen på mødet den 1. december 2006, men der kom også flere ting frem. Konklusionen på mødet blev en forligsskitse. Der var herefter løbende kontakt mellem parterne. Den 18. januar 2007 sendte Lars Svenning Andersen et forligsforslag til ham. Den 20. januar 2006 ringede Lars Svenning Andersen og erkendte, at N. E. Nielsen formentlig havde overtrådt de advokatetiske regler. Han foreslog et møde den 23. januar 2007. På dette møde gennemgik Lars Svenning Andersen sagen og fortalte, hvordan notaterne var blevet fundet. På mødet var sagsmappen og budbrevet til stede, men Lars Svenning Andersen ville ikke vise det til ham, men han fortalte om indholdet

samt N. E. Nielsens kruseduller og påtegning. Lars Svenning Andersen fremlagde et forligsforslag. Der var enighed om forligsskitsen, der dog skulle afstemmes med bestyrelsen hos Bech-Bruun. Samme aften sendte Lars Svenning Andersen en mail til ham, hvoraf det fremgik, at Bech-Bruuns bestyrelse havde problemer med erstatningen. Den 24. januar 2007 om morgenen ringede Lars Svenning Andersen og oplyste, at det ikke var lykkedes at få forliget på plads med Bech-Bruuns bestyrelse. Lars Svenning Andersen ønskede at præsentere sagen for Mogens de Linde med henblik på en slags genoptagelse af forligsforhandlingerne. Samme dag blev der holdt et møde. Konklusionen på mødet blev, at Lars Svenning Andersen ville vende tilbage med oplysning om, hvorvidt forliget kunne gennemføres. Lars Svenning Andersen vendte aldrig tilbage.

Christian Frigast har forklaret, at han er direktør i Axcel, der er et dansk investeringsselskab, der blev stiftet midt i 1990'erne. Axcel bruger alle de store advokatkontorer samt andre advokater afhængig af sagstype. Han kender N. E. Nielsen som modpart i forbindelse med købene af virksomheder, og de sidder sammen i en bestyrelse. Han havde derfor jævnligt samtaler med N. E. Nielsen i 2004. Erik Nielsen, der var administrerende direktør i Junckers fra 2000-2003, havde spurgt, hvorfor Axcel ikke så på Junckers. I august 2003 havde han et møde med Flemming Viskum, der lige var tiltrådt som ny direktør, og salgsdirektør Høyer, hvor virksomheden blev præsenteret. I december 2003 kom Erik Nielsen tilbage til Junckers. Den 16. januar 2004 begyndte Axcel at foretage undersøgelser af Junckers med henblik på køb. Ved en management præsentation hos Junckers den 3. februar 2004 foreslog Flemming Viskum Axcel at rette henvendelse til Lars Hermansen, der ikke længere var involveret med sagsøgerne. Den 11. februar 2004 meddelte tilsynet, at Junckers havde indgået en betinget aftale. Aftalen var offentlig, bortset fra akkordaftalerne med kreditorerne. Ved en forespørgsel til bankerne fik Axcel oplyst, at der var tale om en betinget aftale. Den 16. februar 2004 forelå Axcel's tilbud, der blev sendt til NIB, Danske Bank og Nordea. Under et møde i Danske Bank den 19. februar 2004 blev ideen om at invitere de gamle aktionærer med lanceret. Den 20. februar 2004 var Axcel til møde med Erik Nielsen og Flemming Viskum, der lod det skinne igennem, at Junckers ønskede en Axcel-løsning. I perioden fra 11. til 16. februar 2004 havde pressen skrevet meget om, at sagsøgerne havde lagt sig ud med kommunen vedrørende et grundstykke, og at bygninger og produktion var nedslidt. Axcel fornemmede, at sagsøgerne var ved at tabe interessen for Junckers, hvorfor Axcel rettede henvendelse til Bech-Bruun med henblik på at få rådgivning. Bech-Bruun meddelte, at man ikke kunne påtage sig at rådgive om et køb af Junckers, men at man godt kunne rådgive om overordnede forhold. Bech-Bruun foreslog endvidere, at Axcel rettede henvendelse til advokat Søren Johansen. I perioden fra 20. til 27. februar 2004 blev der foretaget due diligence, hvorefter Axcel den 27. februar 2004 sendte et bud til banken. Bech-Bruun var blevet bedt om at udarbejde et notat om prospektkrav og et notat om medarbejderaktier; notaterne var meget generelle. Den 29. februar 2004 blev der holdt et møde med banken, hvor Axcel fik en uge til due diligence. Tilbuddet blev fremsat til banken den 4. marts 2004 og accepteret samme dags aften. Den 5. marts 2004 blev der holdt et velkomstmøde på Junckers med tilsynet, hvor han selv deltog. Samme dag blev Jakob Lund hos Axcel telefonisk kontakttet af Michael Vinther og Niels Kornerup, der ville have et møde, der blev holdt samme dag. Han syntes, at mødet havde karakter af afpresning. De ville have 20 mio. kr. i kompensation, ellers "ville de lave ballade". De truede med at fastholde kreditorerne på den oprindelige aftale, hvilket han ikke vidste, om sagsøgerne rent faktisk kunne. Han husker ikke, at de gav hinanden hånden, da mødet sluttede. Senere mødtes han med Lorentz Jørgensen, og de forhandlede sig frem til en aftale om, at Axcel skulle betale 2,5 mio. kr. for sagsøgernes materiale. Det var en kommerciel vurdering for at få ro om

sagen. Koncernstrukturen i Junckers var udarbejdet af medarbejdere fra Axcel og ham selv. Bestillingen af de to notater hos Bech-Bruun blev forelagt for ham, og han påtog sig ansvaret herfor. Han talte med N. E. Nielsen om de overordnede aktionærforhold i generelle vendinger, da processen var meget forceret. Søren Johansen vidste godt, at budbrevet blev sendt til Bech-Bruun. Axcel havde brug for alle de råd, de kunne få. Processen gik meget hurtigt. I dag kan han godt se, at det var en fejl at sende budbrevet til Bech-Bruun. Han har ikke fået informationer fra Bech-Bruun om Junckers.

Christian Schmidt Jacobsen har forklaret, at han har været ansat i Axcel siden 1999 og var i 2004 ansat som projektleder. Christian Frigast og han arbejdede sammen om projektet med Junckers. Han deltog i due diligence processen og forhandlingerne med bankerne. Han kom ind i projektet i februar 2004, men Junckers var tidligere blevet nævnt som muligt investeringsobjekt. Det første møde i sagen blev holdt den 12. februar 2004 med bl.a. Lars Hermansen og Erik Nielsen. Axcel fik præsenteret Junckers. Under forhandlingerne med bankerne og tilsynet blev Axcel bedt om at afgive et bud, i hvilken forbindelse han talte med Kromann Reumert, der deltog i udarbejdelsen af det. Bech-Bruun havde udarbejdet to notater vedrørende prospektkrav og medarbejderaktier, som han fik af sine kollegaer. Da budbrevet var stort set færdigt og clearet internt, bad Christian Frigast ham om at sende det til N. E. Nielsen. Han husker ikke, om budbrevet samtidigt blev sendt til Kromann Reumert. Axcel havde tidligere forsøgt at engagere N. E. Nielsen, men dette var blevet forhindret af Bech-Bruun. Han vidste godt, at N. E. Nielsen havde sagt nej til at repræsentere Axcel, men han fremsendte alligevel budbrevet pr. mail. Efterfølgende kontaktede han Anette Dam Ryt-Hansen telefonisk for muligvis at få en kommentar på brevet fra hende, men det lykkedes ikke. Senere samme dag ringede N. E. Nielsen, og Anette Dam Ryt-Hansen var på medhør. N. E. Nielsen var pikeret over fremsendelsen af budbrevet, idet han havde meddelt Axcel, at han ikke kunne repræsentere dem. Han husker ikke, om han forsøgte at forklare N. E. Nielsen, hvorfor brevet var sendt, men Axcel ønskede en second opinion. De talte ikke om indholdet. De eneste kommentarer, der faldt fra N. E. Nielsen, var sidst i samtalen. N.E. Nielsen havde en eller to kommentarer, men ikke af substantiel karakter for sagen, og han husker dem ikke. Samtalen varede 5-10 minutter. Han har kun talt denne ene gang i telefonen med N. E. Nielsen om budbrevet. Axcel var under et stort tidspres, det er ikke usædvanligt at indhente second opinion ved store køb. Axcel forsøgte ikke efterfølgende at indhente en second opinion fra en anden rådgiver, idet der ikke var anmærkninger til budbrevet fra N. E. Nielsen, der gav anledning til at ændre indholdet.

Regina M. Andersen har forklaret, at hun blev ansat i 1998 hos Bech-Bruun og blev advokat i 2001. I 2004 var hun beskæftiget i Kapitalmarkedsafdelingen. Hendes kontor var ikke lige ved siden af Steen Jensens, men de sad geografisk samlet. Hun mener, at hun i begyndelsen af 2004 allerede havde haft et par opgaver for Axcel og havde ligeledes tidligere talt med ansatte hos Axcel. Den 24. februar 2004 udarbejdede hun et notat i Junckers-sagen vedrørende prospektkrav. Hun husker ikke opgavebeskrivelsen, eller hvordan hun blev præsenteret for opgaven, men det var nok af N. E. Nielsen. Til opgavens løsning havde hun brug for oplysninger om selskabet, men hun husker ikke, hvor meget hun fik oplyst om strukturen. Dette var også uden betydning, da hun alene havde brug for at kende selskabsformen, udbudstype og koncernstruktur. Hun husker ikke, om hun i den forbindelse fik papirer udleveret eller fik en mundtlig orientering fra N. E. Nielsen. Notatet omhandlede udbud af aktier i selskaber, herunder prospektreglerne og undtagelserne til disse. Hun husker ikke, om hun fik oplyst, hvilket selskab det drejede sig om, men dette var også underordnet, da der var tale om et generelt notat. Hun husker ikke, om hun fik oplyst, at det drejede sig

om et selskab, der var interesseret i at købe Junckers. Hun skrev notatet og lagde det på N. E. Nielsens bord med henblik på eventuelle bemærkninger. Steen Jensen har nok tilfældigt fundet en udskrift af notatet i printeren, idet de brugte samme printer. Hun talte hverken med Michael Vinther, Niels Kornerup eller Axcel om købet af Junckers. Hun har ikke læst notatet forud for retsmødet, idet hun ikke fandt anledning hertil, da hun vidste, hvad der stod i notatet.

Anette Dam Ryt-Hansen har forklaret, at hun blev ansat i 2000 hos Bech-Bruun og blev advokat samme år. I begyndelsen af 2004 var hun beskæftiget i Kapitalmarkedsafdelingen i N. E. Nielsens gruppe. Han var hendes principal. I 2004 kendte hun til Axcel, som hun jævnligt havde forbindelse med. I dagene op til den 27. februar 2004 udarbejdede hun et notat om medarbejderaktier. N. E. Nielsen præsenterede hende for opgaven. Hun havde netop lavet et lignende notat for en anden klient. Der var tale om et generelt notat, og hun fik ikke noget baggrundsmateriale. Hun fik oplyst, at det var til et muligt køberkonsortium til Junckers og spurgte herefter, hvordan de kunne påtage sig denne opgave. N. E. Nielsen oplyste, at han havde drøftet dette med Lars Svenning Andersen. Der kunne rådgives overordnet om mulige koncernstrukturer efter købet, men ikke om selve købet. Der blev herefter udarbejdet Power Point plancher. Om der allerede forelå sådanne, da hun blev bedt om at lave notatet, ved hun ikke. Hun talte ikke med andre om notatet, og hun oprettede ikke en sag, idet sagen allerede var oprettet. Hun ved ikke, hvor sagen var, men hun fik den på et givent tidspunkt. Hun var klar over, at Michael Vinther og Niels Kornerup arbejdede for sagsøgerne. Hun husker ikke, hvordan hun afleverede notatet. Hun registrerede ca. 5 timer over et par dage på sagen. Christian Schmidt Jacobsen ringede til hende den 27. februar 2004 og ville tale med N. E. Nielsen. Hun spurgte, hvad det drejede sig om. Christian Schmidt Jacobsen sagde, at det angik Junckers. Hun oplyste, at de ikke kunne rådgive om købet, men Christian Schmidt Jacobsen fastholdt, at han ville tale med N. E. Nielsen. Budbrevet var ikke blevet sendt til hende, men alene til N. E. Nielsen. Christian Schmidt Jacobsen ringede til hende for at følge op på, om N. E. Nielsen havde modtaget budbrevet via e-mail. Hun sendte en sms til N. E. Nielsen, der ikke var på kontoret, om at de skulle tale sammen. Samme dag om eftermiddagen kom N. E. Nielsen til kontoret. Hun fortalte om samtalen med Christian Schmidt Jacobsen samt den e-mail, der var blevet sendt, og at sagen hastede. N. E. Nielsen havde travlt og printede mailen med købstilbuddet ud og hentede det i printeren. De ringede herefter straks til Christian Schmidt Jacobsen. Hun var på medhør under N. E. Nielsens samtale med Christian Schmidt Jacobsen. N. E. Nielsen spurgte straks, hvorfor budbrevet var sendt til Bech-Bruun, når Kromann Reumert var rådgivere for Axcel. Christian Schmidt Jacobsen svarede, at han godt vidste dette. Hun fik indtryk af, at det var Christian Frigast, der havde presset på. Samtalen var irriterende, N. E. Nielsen var småstresset og tegnede tændstikmænd eller lignende på brevet - hun så ikke hvad -, men Christian Schmidt Jacobsen fik en pæn afvisning. Samtalen varede et par minutter. Hun kunne ikke se budbrevet, da N. E. Nielsen sad over for hende bag et bredt skrivebord og lavede skriblerier, hun kunne ikke læse indholdet på denne afstand. Hun læste heller ikke brevet bagefter. Det er hende, der har påført budbrevet påtegning om, at telefonsamtalen har fundet sted. Hun husker ikke, om der var et brevhoved på papiret. Hun talte ikke efterfølgende med Michael Vinther eller Niels Kornerup om Junckers. Hun havde arbejdet sammen Steen Jensen i Kapitalmarked i kort tid. Hun vidste ikke, at Steen Jensen havde udført opgaver for sagsøgerne. Fra medierne vidste hun, at der andre steder i huset hos Bech-Bruun blev arbejdet med Junckers. Hun har ikke udført arbejde for Steen Jensen i forbindelse med de Linde-konsortiet. Steen Jensen fandt notatet samt budbrevet i et omslag på hendes bord. Hun var ikke selv til stede ved den lejlighed.

Advokat Niels Kornerup har forklaret, at han er partner i Bech-Bruun. I perioden 2003/2004 sad han sammen med Michael Vinther i Kapitalmarkedsafdelingen, men ikke i N. E. Nielsens gruppe. Han har ikke på noget tidspunkt udført opgaver for Axcel. Han hørte første gang om Junckers fra Michael Vinther, idet en af Michael Vinthers klienter havde en stor aktiepost i Junckers. Denne klient havde i oktober 2003 rettet henvendelse til Michael Vinther med henblik på at finde interesserede investorer. Efter en række drøftelser om rekonstruktion søgte Michael Vinther efter interesserede investorer. I december-januar 2003/2004 blev Mogens de Linde kontaktet. Der blev afholdt et virksomhedsbesøg på Junckers i uge 2 eller 3 i 2004, hvor virksomheden blev præsenteret. Michael Vinther var den udadvendte og skaffede kontakt til bl.a. Lars Hermansen. Hans egen opgave var den juridiske side, herunder forhandlinger med banker og kreditorer, og udarbejdelse af en rekonstruktionsaftale. Det endelige udkast til rekonstruktionsaftalen blev drøftet med tilsynet frem til uge 7, hvor Michael Vinther tog over. Rekonstruktionen indebar en nedskrivning af aktiekapitalen til 0, hvorefter der skulle ske nytægning af aktiekapital. Bankerne skulle nedskrive gælden og give moratorium. NIB betingede sig en frist til 1. marts 2004 for opfyldelse af betingelserne. Han var involveret i bestræbelserne på at opfylde betingelserne og talte meget med såvel ATP som LD, som ikke skulle med i det nye Junckers. Der var meget presseomtale af sagen, hvor interessenterne gav deres holdning til kende, og der opstod rygter om, at hensigten med sagsøgernes køb ikke var at drive virksomheden, men snarere at flytte produktionen til udlandet og udnytte grunden til byggeri. Troels Tuxen spurgte den 20. februar 2004, om sagen med Junckers var død. Han svarede benægtende, og det var derfor ikke muligt at repræsentere andre tilbudsgivere. Det var en kort og uformel snak, og han fik ikke at vide, hvem der var tale om. Han fortalte ikke sagsøgerne om Troels Tuxens henvendelse. Han havde ingen fornemmelse af, at der var andre interesserede investorer, men havde dog en følelse af, at der var noget, der ikke var, som det skulle være. Han modtog Steen Jensens mail om notatet om prospektkrav den 24. februar 2004, men det ville Michael Vinther og Lars Svenning Andersen tage sig af. Frem til den 1. marts 2004 arbejdede de intenst på at opfylde aftalen. Han forsøgte forgæves at få tilsynet til at forlænge fristen. Den 4. marts 2004 ringede Oluf Engell og fortalte, at Junckers bestyrelse havde besluttet at indlede et samarbejde med Axcel. Han fik denne besked 2 minutter før tv-udsendelsen, hvor Lorentz Jørgensen skulle medvirke i et interview om Junckers. Han forsøgte at ringe til Lorentz Jørgensen uden held for at underrette ham før udsendelsen. Den 5. marts 2004 drøftede han og Michael Vinther sagens forløb. Michael Vinther ville tale med Troels Tuxen for at få oplyst, om der havde været en alternativ involvering fra Bech-Bruun. Troels Tuxen viste en sag vedrørende Lars Hermansen, der indeholdt to notater og et budbrev med håndskrevne tilføjelser. Han læste ikke notaterne i detaljer, men de angik komplicerede selskabsretlige spørgsmål. De ringede til N. E. Nielsen, der bekræftede, at der ikke var nogen problemer. Troels Tuxen sagde, at det måtte Lars Svenning Andersen tage sig af. Den 9. marts 2004 deltog han sammen med Lars Svenning Andersen, Michael Vinther, N. E. Nielsen og måske Troels Tuxen i et møde, hvor N. E. Nielsen forklarede om sagens forløb; det lød fornuftigt. Der var ikke en egentlig konklusion på mødet, og han deltog ikke i det videre forløb. Fredag den 5. marts 2004 fortalte Michael Vinther, at han havde fået et hint - hvorfra ved han ikke - om, at Axcel var villig til at kompensere for det arbejde, der allerede var udført i sagen. Samme dag havde de et møde med Christian Frigast og muligvis en af hans medarbejdere, hvor Michael Vinther foreslog, at Axcel skulle betale 10 mio. kr. Christian Frigast syntes, det var mange penge og ville tale med Kromann Reumert. Da Axcel havde brugt nogenlunde samme rekonstruktionsmetode som sagsøgerne, var der mulighed for, at de kunne bruge kreditortilsagnene. Mødet forløb stille og roligt. Der blev ikke talt om,

hvordan han og Michael Vinther kunne ”bremse” Axcel. Det med kreditorerne kom op på den måde, at Henrik Egense ville købe fordringer op og dermed forhindre overtagelsen. Han mener ikke, at det kom ikke frem på mødet med Christian Frigast. Om søndagen fik han en opringning fra advokat Søren Johansen, der var meget ophidset, og spurgte, om de købte fordringer op. Han svarede, at det kendte han ikke noget til, men at han godt forstod Søren Johansens vrede.

Oluf Engell har forklaret, at han var beskikket som tilsyn i Junckers. I begyndelsen af december 2003 henvendte advokat Niels Kornerup og advokat Michael Vinther sig med en interesseret køber. De afholdt et møde den 11. december 2003, hvor der blev fremlagt et brugbart og velgennemarbejdet oplæg. Der var andre interesserede, men mest i form af tilkendegivelser om, at sagen var interessant. Der blev indgået en aftale med bankerne om, at de tidligere aktionærer skulle acceptere en nedskrivning af aktiekapitalen til 0. Et nyt selskab skulle tilføre 75 mio. kr. i ny aktiekapital, og de finansielle kreditorer skulle konvertere 75 mio. kr. til ansvarlig kapital og akkordere 150 mio. kr. Aftalen blev tiltrådt af bankerne, men skulle godkendes af generalforsamlingen. Senest den 1. marts 2004 skulle det nye selskab have erhvervet 58 – 60 % af aktiekapitalen, ellers var aftalen bortfaldet. Den 11. februar 2004 tilkendegav sagsøgerne, at de 60 % var eller ville komme på plads, men dette skete ikke inden fristens udløb den 1. marts 2004. Aftalen med sagsøgerne havde været forelagt ledelsen i Junckers, de finansielle kreditorer, ATP, LD og kreditorerne, og Fondsbørsen var blevet orienteret. Tilsynet kunne i perioden frem til fristens udløb forhandle med andre køberemner. Axcel havde den 20. januar 2004 underskrevet en fortrolighedsaftale. Vistnok den 19. februar 2004 havde han det første møde med Axcel, de finansielle kreditorer, ATP og LD. Efter yderligere forhandlinger fremsendte Axcel et skriftligt bud den 27. februar 2004. På dette tidspunkt vidste han ikke, om sagsøgerne kunne opfylde den betingede aftale. Der var opstået skepsis hos både ledelsen, bestyrelsen og medarbejderne og tvivl om, hvorvidt sagsøgerne var mere interesseret i grundarealerne end i produktionsapparatet. Dette gav genlyd i pressen. På et møde den 29. februar 2004 nåede man til en afklaring med Axcel, men aftalen blev først underskrevet senere. Tilbuddet er dateret den 4. marts 2004, og bestyrelsen skulle herefter tage endelig stilling til Axcel's tilbud. Journalist Mogens Rubinstein ringede og sagde, at Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen skulle i studiet i forbindelse med en udsendelse om Junckers. Derfor ville Rubinstein gerne vide, om der var en afklaring på vej vedrørende salget af Junckers. Han sagde til Rubinstein, at der var bestyrelsesmøde kl. 20.00, og han lovede endvidere at ringe tilbage til Rubinstein efter bestyrelsesmødet. Mødet sluttede efter en kort drøftelse, der endte med en accept af Axcel's tilbud. Han ringede og meddelte dette til Mogens Rubinstein, der lovede, at han ville orientere Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen herom før udsendelsen. De gik herefter ind for at se udsendelsen, hvor Mogens Rubinstein sprang nyheden i hovedet på Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen for åben skærm. Han mener, at han talte med Niels Kornerup, før han ringede tilbage til Mogens Rubinstein.

Lars Hermansen har forklaret, at han er administrerende direktør hos Junckers. I efteråret 2003 var han administrerende direktør i en virksomhed, der havde Bech-Bruun som advokatforbindelse. Han kendte ikke sagsøgerne i efteråret 2003. Han havde haft telefonisk kontakt med Christian Frigast i forbindelse med salget af en virksomhed. Interessen for Junckers opstod i efteråret 2003, da han hørte, at virksomheden havde økonomiske problemer. Han ringede ultimo oktober 2003 til advokat Troels Tuxen og spurgte, om Troels Tuxen havde kendskab til interesserede investorer. Troels Tuxen ville drøfte dette med N. E. Nielsen. Troels Tuxen ringede tilbage og sagde, at man skulle afvente,

hvad der skete i forhold til bankerne. Han deltog i et møde en lørdag formiddag i november 2003 hos Junckers, hvor Troels Tuxen, N. E. Nielsen og Flemming Viskum var til stede. På mødet fik de en præsentation af Junckers. I begyndelsen af december 2003 meddelte Troels Tuxen ham, at Michael Vinther var bekendt med en mulig interesseret investor. Michael Vinther kontaktede ham i perioden mellem 15. og 20. december 2003. Den 22. december 2003 deltog han i en management præsentation på Junckers sammen med Michael Vinther. Sagsøgerne var ikke til stede. Efter mødet sagde han til Michael Vinther og Niels Kornerup, at han ville samle sine oplysninger om Junckers fra oktober 2003 og frem og pointerede, at det centrale for ham var kemien mellem parterne og forretningsgrundlaget. Michael Vinther fortalte, at sagsøgerne muligvis ville flytte produktionen til et østland. Hans reaktion herpå var, at det ikke kunne lade sig gøre på grund af produktionsapparatet, og at han i øvrigt ikke havde lyst til at bruge kræfter på at flytte en virksomhed til udlandet så sent i sin karriere. Han udarbejdede herefter en analyse med en forretningsplan og en rekonstruktionsplan for Junckers, der blev sendt til Michael Vinther og Niels Kornerup den 31. december 2003. På et møde den 5. januar 2004 mødte han første gang om sagsøgerne. Han præsenterede sit oplæg vedrørende Junckers og nævnte, at han var bekendt med oplysningerne om en eventuel flytning af virksomheden til udlandet, som han ikke havde interesse i. Lorentz Jørgensen sagde, at han aldrig havde været på virksomheden. Den 8. januar 2004 var han sammen med sagsøgerne på Junckers. Parterne skulle mødes igen senere samme dag. Han troede, at de skulle drøfte forretningsplanen og den økonomiske præsentation, som Deloitte havde forberedt. Det skete ikke, da dagsordenen blev, hvor meget bankerne og kreditorerne skulle presses til at nedskrive gælden. Sagsøgerne ville først derefter finde ud af, hvem der skulle være direktør. Han præciserede overfor Mogens de Linde, at han ikke havde interesse i at blive direktør, men var potentiel partner. Efter mødet meddelte han Michael Vinther, at han ikke ville være direktør, men måske gerne bestyrelsesformand eller bestyrelsesmedlem. Ca. 14 dage efter ringede Michael Vinther og sagde, at det ikke var sikkert, at både Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen ville være med, og at muligheden for, at en kapitalfond kom ind, var til stede. Han sagde, at han ikke ville tage stilling til spørgsmålet her og nu på grund af salget af den virksomhed, han sad i. Den 1. februar 2004 blev han ringet op af både Michael Vinther og Flemming Viskum. Først ringede Viskum og spurgte, om han ville forhandle med sagsøgerne. Viskum oplyste, at der var andre interesserede købere bl.a. en kapitalfond, Viskum nævnte ingen navne. Senere ringede Michael Vinther og spurgte, om han ville være direktør, og oplyste, at der var et møde med bankerne den 7. februar 2004. Han havde selv i januar ringet til Danske Kapitalanlæg og spurgt, om de ville være med. Michael Vinther havde også oplyst, at RealDania var interesseret. Mandag den 9. februar 2004 meddelte Michael Vinther, at sagsøgerne havde indgået en aftale omkring Junckers, men vidnet afviste at ville være direktør. Om aftenen den 9. februar 2004 ringede Jakob Thygesen fra Axcel og spurgte, om han var sammen med sagsøgerne. Han oplyste, at han samme dag havde meldt fra overfor Michael Vinther. Thygesen spurgte, om han var interesseret i at være med ved et eventuelt køb af Junckers. Han oplyste, at det var for sent, idet der allerede var indgået en aftale, hvilket umiddelbart blev bekræftet i medierne. I slutningen af ugen blev han igen ringet op af Thygesen, der spurgte, om han ville være med ved et køb af Junckers. Han svarede, at det ville han gerne, hvis muligheden var der. Han deltog herefter i udarbejdelsen af en økonomisk analyse og deltog efterfølgende i 2 møder hos Danske Bank, hvori deltog repræsentanter fra Axcel, banken og tilsynet. Han blev ikke bekendt med erhvervshemmeligheder fra Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen.”

Det er ikke oplyst, om advokat N. E. Nielsen har faktureret Axcel for bistanden og i givet fald med hvilket beløb.

Klagerne har under sagens behandling ved nævnet opfordret advokat N. E. Nielsen til at fremlægge sin egen redegørelse for sin adfærd til brug for Bech-Bruuns interne overvejelser. Advokat N. E. Nielsen har ikke ønsket at efterkomme denne opfordring, og nævnet har ikke pålagt advokaten at udlevere notatet.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Klager har påstået, at indklagede har tilsidesat god advokatskik ved at yde bistand til Axcel i forbindelse med forberedelser til køb af Junckers, når Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen blev bistået af advokater fra samme advokatfirma i forbindelse med deres forsøg på at købe Junckers.

Klager har til støtte herfor henvist til det, der er anført under retssagen ved Sø- og Handelsretten. I dommen er herom anført bl.a.:

”**Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen** har anført, at de advokatetiske regler, der er gældende for denne sag, blev vedtaget den 17. januar 2002. Reglerne bliver drøftet løbende blandt advokater med henblik på stadig opdatering, hvilket fandt sted i 2004/2005. Denne opdatering fandt sted både på baggrund af den politiske debat og med henblik på en tilpasning af praksis i Advokatnævnet vedrørende retsplejelovens § 126 og kapitel 15. De nye regler om interessekonflikter trådte i kraft den 1. januar 2005 efter at være blevet drøftet i 2004 og er efterfølgende blevet skærpet. Det fremgår heraf, at advokaterne skal udarbejde egne interne retningslinjer for konflikthåndtering. Således var de nye regler var under udarbejdelse i 2003/2004. men sagen skal vurderes efter reglerne fra januar 2002. Den centrale regel om interessekonflikter er 3.2.2., hvorefter en advokat ikke i samme sag må rådgive, repræsentere eller virke for flere klienter, hvis der mellem disse består en interessekonflikt. Advokaten må heller ikke påtage sig en sag efter først at have repræsenteret modparten. Denne regel blev udbygget til ligeledes at gælde sager, hvor der alene består en risiko for interessekonflikt. Der stilles således store krav til omhyggeligheden. De advokatetiske regler er alene af vejledende/rådgivende karakter for advokaters adfærd, men er alment accepteret som normer eller standarder i forhold til klienten. Disse retlige standarder gælder ved siden af reglerne om god advokatskik i retsplejelovens § 126. Der er således tale om regler eller standarder, der kan krænkes, hvilket er sket i denne sag, og det er et domstolsanliggende at vurdere, om dette er sket. Sagsøgerne er ikke interesserede i sanktioner, men de føler sig krænket i klientforholdet. De har fået en god faglig behandling af partnere og medarbejdere, men Junckers - sagen blev undermineret andre steder hos Bech - Bruun. Det er ikke vigtigt, om dette var udslagsgivende for handlen, men der var et tidsmæssigt kritisk moment i forhold til aktionærer og opfyldelsen af betingelserne i aftalen. Krænkelserne i de to notater og behandlingen af budbrevet kan bagatelliseres som værende uden

betydning, men det er ikke dokumenteret, at det var uden betydning. Om notaterne fremstod som generelle og standardiserede, er ikke afgørende, da Axcel lagde vægt på at få dem. Opgaven, der vedrørte overordnede aktionærrelaterede spørgsmål i forhold til køb af Junckers, var tilpas diffus til, at Lars Svenning Andersen ikke straks sagde fra eller indkaldte konfliktrådet med henblik på en afklaring af, om der var interessekonflikter. Anette Dam Ryt-Hansen, der udarbejdede notatet om medarbejderaktierne, rejste internt spørgsmålet, om Bech-Bruun kunne bistå Axcel i relation til Junckers. Efter N. E. Nielsens forklaring blev der inkorporeret et diagram i notatet om prospektkrav, hvilket indicerer, at det ikke var en standardvare, men derimod en opgave bestilt målrettet mod køb af Junckers. Steen Jensen reagerede spontant, da han så notatet i printeren, og gik til Lars Svenning Andersen, da han vidste, at Bech-Bruun allerede repræsenterede potentielle købere. Notaterne lå i et chartek med navnet projekt J og ikke på en sag med et regulært navn. Ved udarbejdelsen af notaterne overtrådte de sagsøgte de advokatetiske regler, idet flere klienter herved blev rådgivet samtidig i samme sag. Den tvivl om, hvorvidt de to notater er af generel karakter, kunne være undgået, hvis de sagsøgte havde søgt fremlagt notaterne under sagen. Modviljen mod at søge tilladelse til at fremlægge notaterne må tolkes som et udtryk for, at notaterne ikke var af generel karakter, men derimod målrettede mod køb af Junckers. Det bør tillægges processuel skadevirkning, at sagen ikke er belyst på dette punkt. Bech-Bruun kunne også have søgt tilladelse til at fremlægge budbrevet. Det indholdsmæssige i budbrevet er ikke interessant, men N. E. Nielsens behandling af sagen er interessant. N. E. Nielsens kommentarer findes måske på brevet, hvorfor det ville have haft betydning, at dette blev fremlagt. Michael Vinther har forklaret, at han har set bemærkninger på budbrevet. N. E. Nielsen nedtoner sin indsats til tegninger og små ord, hvorved han søger at reducere sin indsats til ingenting. Anette Dam Ryt-Hansen har bekræftet, at N. E. Nielsen læste budbrevet og skrev, mens han talte i telefon. Samtalen varede et par minutter. Det må antages, at dette kunne have været gjort hurtigere, hvis N. E. Nielsen ikke ønskede at deltage. Christian Schmidt Jacobsen har forklaret, at Christian Frigast ønskede N. E. Nielsens vurdering, og at alle vilkår var med i budbrevet. Axcel sendte budbrevet til N. E. Nielsen, selvom de vidste, at Bech-Bruun ikke kunne bistå ved køb af Junckers. Selvom N.E. Nielsens bemærkninger ikke gav anledning til at ændre budbrevet, fik Axcel det, de ønskede - en second opinion. Ved udarbejdelsen af notaterne og bemærkningerne til budbrevet løb N. E. Nielsen en stor risiko for, at der ville opstå interessekonflikter. De advokatetiske regler gælder ikke kun i sager, hvor der er påvist et misbrug, men også i sager, hvor der har været en åbenlys risiko for misbrug. Bech-Bruun kunne heller ikke have hjulpet Axcel, selvom klientforholdet til sagsøgerne var ophørt, idet der er risiko for interessekonflikt, når en advokat bistår en part i en sag efter tidligere at have bistået en anden part i sagen. Formålet med og behandlingen af Axcel's henvendelse gik langt udover det tilladte; særligt tilføjelserne på budbrevet viser, at Bech-Bruun og N. E. Nielsen har deltaget på et kritisk tidspunkt. På trods af indikationer fra ledelsen i Bech-Bruun om, hvad der er tilladeligt, underrettede N. E. Nielsen ikke Michael Vinther og Niels Kornerup om drøftelserne med Axcel. På denne baggrund må det anses for godtgjort, at Bech-Bruun og N. E. Nielsen har handlet i strid med de advokatetiske regler og Bech - Bruuns interne regler. ”

Indklagede:

Advokat N.E. Nielsen har påstået frifindelse og har til støtte herfor gjort følgende gældende, at Sø- og Handelsrettens bevisvurdering og stillingtagen i øvrigt til advokat N.E. Nielsens adfærd ikke i noget omfang kan lægges til grund ved Advokatnævnets behandling og stillingtagen til den indgivne klage. Det må i overensstemmelse med den upåankede sø- og handelsretsdoms eget indhold lægges til grund, at Sø- og Handelsretten ingen kompetence

har eller har haft til i den vedrørende påstand 1 afviste sag at foretage en bedømmelse af, hvorvidt advokat N.E. Nielsen dog alligevel har udvist en adfærd i strid med de faglige standarder. Det vil tillige være i strid med almindeligt anerkendte retsplejemæssige principper, om Sø- og Handelsrettens bedømmelse af advokat N.E. Niensens adfærd i relation til de ham som advokat påhvilende pligter, på nogen måde af Advokatnævnet tillægges betydning ved sagens afgørelse.

Som forklaret af advokat N.E. Nielsen for Sø- og Handelsretten, havde han i november måned 2003 nogle drøftelser med blandt andre direktør Lars Hermansen og direktør Flemming Viskum angående Junckers foranlediget af selskabets betalingsstandsning den 12. november 2003 og Lars Hermansens overvejelser om sine muligheder for i givet fald at kunne overtage Junckers. Resultatet af drøftelserne var, at Lars Hermansen ikke havde økonomiske muligheder herfor.

Advokat N. E. Nielsen blev i december måned 2003 bekendt med, at hans kompagnoner, advokat Michael Vinther og advokat Niels Kornerup, bistod Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen i forbindelse med deres forsøg på at overtage Junckers på nærmere fastsatte vilkår, uden at han dog havde noget kendskab til de overvejede vilkår. Advokat N. E. Nielsen bragte over for Michael Vinther og Niels Kornerup i forslag, at klagerne inddrog direktør Lars Hermansen i klagernes købsplaner, hvilket skete.

Den af klagerne indgåede betingede aftale med tilsynet i Junckers blev offentliggjort den 11. februar 2004. Advokat N. E. Niensens kendskab til aftalen hidrørte udelukkende fra offentliggørelsen og pressens omtale heraf. Advokat N. E. Nielsen antog, at direktør Lars Hermansen var en del af den pågældende aftale. Ifølge fondsbørsmeddelelsen af 11. februar 2004 fra tilsynet for Junckers angående den betingede rekonstruktionsaftale bortfaldt aftalen efter sit indhold, såfremt de fastsatte betingelser ikke forelå opfyldt senest den 1. marts 2004, hvilket de ikke blev.

Den 16. eller 17. februar 2008 fik advokat N. E. Nielsen under et telefonmøde med direktør Lars Hermansen, direktør Flemming Viskum og en medarbejder fra Axcel oplyst, at Lars Hermansen ikke længere havde noget samarbejde med klagerne, og at ledelsen i Junckers nærrede betænkeligheder ved et køb fra klagernes side, hvorfor Flemming Viskum havde

rettet henvendelse til Axcel, som indklagede havde en klientmæssig relation til. Advokat N. E. Nielsen forholdt sig ikke nøjere hertil, først og fremmest fordi det var hans opfattelse, at der så vidt han måtte forstå, var blevet indgået en aftale mellem klagerne, bankerne og tilsynet.

Den 20. februar 2004 blev advokat N. E. Nielsen telefonisk kontaktet af direktør Christian Frigast i Axcel, der gentog, hvad der var blevet nævnt for advokat N. E. Nielsen under det tidligere nævnte telefonmøde. Under samtalen anførte Christian Frigast, at Axcel var indstillet på at arbejde for et forsøg på at overtage Junckers, og Christian Frigast anmodede indklagede om at bistå Axcel og direktør Lars Hermansen i forbindelse hermed. Advokat N. E. Nielsen afviste, at han kunne repræsentere dem, da Bech-Bruun repræsenterede klagerne. Direktør Christian Frigast stillede spørgsmål ved, om klagernes købstilbud fortsat eksisterede, hvilket advokat N. E. Nielsen ikke kunne svare på, da han intet kendte til, hvad der var passeret i klagernes sag; som nævnt var hans viden om klagernes forhold begrænset til, hvad han havde kunnet erfare fra pressen.

Advokat N. E. Nielsen rettede den 20. februar 2004 henvendelse til Michael Vinther, Niels Kornerup og Lars Svenning Andersen med forespørgsel om, hvorvidt der var noget til hinder for, at han kunne repræsentere et alternativt konsortium i dettes bestræbelser på at overtage Junckers, hvortil tilbagemeldingen var, at det ikke var muligt, da det fremdeles var klagernes agt at søge at overtage selskabet.

Advokat N. E. Nielsen meddelte ligeledes den 20. februar 2004 direktør Christian Frigast, at han ikke kunne repræsentere Axcel og direktør Lars Hermansen, og foreslog i stedet Christian Frigast at rette henvendelse til advokat Søren Johansen, Kromann Reumert, for bistand, hvilket skete. Efter det oplyste i sagen blev advokat Søren Johansen kontaktet samme dag, den 20. februar 2004. Søren Johansen har siden repræsenteret Axcel og Lars Hermansen i alle forhold, der har angået Axcel's overtagelse af Junckers, hvorom aftale blev indgået den 4. marts 2004.

Under samtalen den 20. februar 2004, hvor advokat N. E. Nielsen afviste at kunne repræsentere Axcel og direktør Lars Hermansen i forbindelse med købsforhandlingerne med tilsynet m.fl., blev advokat N. E. Nielsen forespurgt, om han ville kunne bistå Axcel og

direktør Lars Hermansen i anliggender, der ikke havde med selve købet at gøre, hvorved der blev sigtet til Axcel og Lars Hermansens interne overordnede aktionærforhold. Advokat N. E. Nielsen tilkendegav, at han ikke fandt, at han var afskåret herfra, da rådgivningen ikke vedrørte spørgsmål eller forhold, der kunne anses for stridende mod klagernes interesser.

Under henvisning hertil blev indklagede den 22. februar 2004 af direktør Christian Frigast anmodet om at fremsende et notat om prospektkrav. Advokat N. E. Nielsens medarbejder, advokat Regina M. Andersen, udarbejdede et notat herom, der den 24. februar 2004 blev mailet til direktør Christian Frigast.

Den 25. februar 2004 anmodede Axcel advokat N. E. Nielsen om et notat angående medarbejderaktieordninger. På advokat N. E. Nielsens foranledning udarbejdede hans medarbejder, advokat Annette Dam Ryt-Hansen, et notat herom. Notatet er, så vidt det vides, fremsendt den 27. februar 2004 til Axcel, formentlig pr. mail. Det har ikke været muligt at finde frem til følgebrevet/mailet.

Den 27. februar 2004 ankom advokat N. E. Nielsen sent på dagen til sit kontor. Han blev af advokat Annette Dam Ryt-Hansen informeret om, at Axcel flere gange i løbet af dagen havde søgt at træffe ham telefonisk, og at det var blevet oplyst, at der ville blive sendt en mail, som Axcel ønskede at drøfte med ham. Advokat N. E. Nielsen printede mailen ud og konstaterede, at den indeholdt et udkast til tilbudsbrief fra Axcel til tilsynet i Junckers og Danske Bank. Advokat N. E. Nielsen, der var harm over og særdeles misfornøjet med, at udkastet var blevet sendt til ham, ringede straks op til Christian Schmidt Jacobsen fra Axcel, der havde sendt udkastet, og påtalte, at udkastet var blevet sendt til ham og ikke til advokat Søren Johansen. Under samtalen læste indstævnte brevudkastet, og gjorde i overensstemmelse med sin vanlige praksis enkelte kommentarer på det modtagne.

Advokat N. E. Nielsen afviser, at han under telefonsamtalen har rådgivet angående brevudkastets indhold. Tvært imod gjorde han det klart, at hans position var således, at han var afskåret fra at bistå i noget forhold, der havde med Axcel's forsøg på at erhverve Junckers at gøre, således som det tidligere var blevet tilkendegivet over for direktør Christian Frigast.

Telefonsamtalen den 27. februar 2004 blev på medhør overhørt af advokat Annette Dam Ryt-Hansen, der i Sø- og Handelsretten blandt andet har forklaret, at "*N.E. Nielsen spurgte straks, hvorfor budbrevet var sendt til Bech-Bruun, når Kromann Reumert var rådgivere for Axcel*", og at "*Samtalen var irriterende, N.E. Nielsen var småstresset og tegnede tændstikmænd eller lignende på brevet – hun så ikke hvad – men Christian Schmidt Jacobsen fik en pæn afvisning. Samtalen varede et par minutter.*" Det fremgår endvidere af Annette Dam Ryt-Hansens forklaring, at det er hende, der har påført udkastet til et budbrev den anførte påtegning: "*Bemærkninger afgivet telefonisk d. 27/2-2004*". Baggrunden herfor er ifølge Annette Dam Ryt-Hansen en vane, hun havde tillagt sig fra sin tidligere ansættelse i Justitsministeriet, hvor der sædvanligvis var notatpligt. Advokat Ryt-Hansen forklarede ligeledes herom i Sø- og Handelsretten, selv om hendes forklaring vedrørende dette punkt ikke er blevet gengivet i dommen. Påtegningen er således ikke udtryk for, at der har fundet en materiel gennemgang sted af brevudkastets indhold.

Christian Schmidt Jacobsen har i Sø- og Handelsretten vedrørende den her omhandlede telefonsamtale forklaret, at "*N.E. Nielsen var pikeret over fremsendelsen af budbrevet, idet han havde meddelt Axcel, at han ikke kunne repræsentere dem. Han husker ikke, om han forsøgte at forklare N.E. Nielsen, hvorfor brevet var sendt, men Axcel ønskede en second opinion. De talte ikke om indholdet. De eneste kommentarer, der faldt fra N.E. Nielsen, var sidst i samtalen. N.E. Nielsen havde en eller to kommentarer, men ikke af substantiel karakter for sagen, og han husker dem ikke. Samtalen varede 5-10 minutter. Han har kun talt denne ene gang i telefonen med N.E. Nielsen om budbrevet. Axcel var under et stort tidspres, det er ikke usædvanligt at indhente second opinion ved store køb. Axcel forsøgte ikke efterfølgende at indhente en second opinion fra en anden rådgiver, idet der ikke var anmærkninger til budbrevet fra N.E. Nielsen, der gav anledning til at ændre indholdet.*"

Det gøres gældende, at Christian Schmidt Jacobsens forklaring bekræfter advokat N. E. Nielsens og Annette Dam Ryt-Hansens forklaringer om, at advokat N. E. Nielsen ikke har rådgivet angående indholdet af udkastet til købstilbud. For så vidt angår det i dommen refererede udsagn fra Christian Schmidt Jacobsen om, at Axcel ikke efterfølgende forsøgte at indhente en second opinion fra en anden rådgiver, "*idet der ikke var anmærkninger til budbrevet fra N.E. Nielsen, der gav anledning til at ændre indholdet*", kan udsagnet – isoleret set – forlede til den antagelse, som Sø- og Handelsretten i dommen har anlagt, at der

under telefonsamtalen "*må være fremsat sådanne tilkendegivelser, at Axcel ikke fandt anledning til at indhente en second opinion hos et andet advokatfirma.*" Det gengivne udsagn kan efter advokat N. E. Nielsen opfattelse lige så vel forstås således, at Axcel valgte at tolke hans undladelse af at fremkomme med bemærkninger til det anførte i brevudkastet som ensbetydende med, at det anførte i brevudkastet var "godt nok"; en sådan fortolkning har Axcel ganske vist ikke i det passerede haft grundlag for at anlægge. Under alle omstændigheder er det korrekt, at advokat N. E. Nielsen ikke har anført anmærkninger, der har kunnet give anledning til at ændre indholdet af købstilbuddet, eftersom advokat N. E. Nielsen, som det blev tilkendegivet under telefonsamtalen, hverken ville eller kunne befatte sig med udkastet.

Det afvises derfor som i enhver henseende uberettiget, når Sø- og Handelsretten i den omstændighed, at Axcel ikke fandt anledning til at indhente en second opinion hos et andet advokatfirma, har fundet grundlag for at udtale, at der så "*må være fremsat sådanne tilkendegivelser*", at advokat N. E. Nielsen har befattet sig med rådgivning vedrørende udkastet til budbrev. Sø- og Handelsretten bortser herved tillige fra, at det er højst usandsynligt, at Axcel under det tidspres, som der blev arbejdet under, skulle have gjort sig nogen som helst realistisk forestilling om, at det ville kunne nås at indhente en second opinion fra et andet advokatfirma. I øvrigt gælder, at Christian Schmidt Jacobsen alene har forklaret, at det ikke er usædvanligt, at Axcel indhenter en second opinion ved store køb, hvilket ikke kan tolkes således, at det var et "must" også i det konkrete tilfælde at få en second opinion, men højst således, at Axcel anså det for at være en fordel, om advokat N. E. Nielsen kunne formås til at fremkomme med sine bemærkninger til det udarbejdede købstilbud.

Det gøres gældende, at advokat N. E. Nielsen s påklagede adfærd faktisk skal bedømmes i overensstemmelse med det ovenanførte.

Ved afgørelsen af, om advokat N. E. Niensens adfærd har været stridende mod normen for god advokatskik i retsplejelovens § 126, stk. 1, må henses til, hvad der var indholdet af den retlige standard "God advokatskik" i februar måned 2004, hvorved bemærkes, at normen til stadighed ændrer sig.

I de af Advokatrådet fastsatte vejledende advokatetiske regler, vedtaget den 17. januar 2002, der var gældende også i 2004, er i pkt. 3.2.1-3.2.4 vedrørende interessekonflikter fastsat følgende:

3.2.1. En advokat skal alene og udelukkende handle i den enkelte klients interesse. Advokaten må aldrig i sin rådgivning eller sine anbefalinger til en klient lade sig påvirke af egne eller tredjemands interesser.

3.2.2. En advokat må derfor ikke i samme sag rådgive, repræsentere eller virke for to eller flere klienter, hvis der består en interessekonflikt mellem disse.

En advokat må heller ikke påtage sig en parts sag efter først at have repræsenteret eller have rådgivet modparten.

3.2.3. Reglen i pkt. 3.2.2 gælder tillige, hvor der består en nærliggende risiko for interessekonflikt.

3.2.4. Når advokater udøver advokatvirksomhed i fællesskab, gælder de ovennævnte regler for fællesskabet og i det indbyrdes forhold mellem dets deltagere."

Det gøres gældende, at advokat N. E. Nielsen, som følge af, at andre advokater tilknyttet Advokatfirmaet Bech-Bruun bistod klagerne i deres forsøg på at overtage Junckers, har meddelt Axcel, at han ikke kunne bistå dette selskab i dets bestræbelser på i konkurrence med klagerne at overtage Junckers.

Det gøres endvidere gældende, at advokat N. E. Nielsen har henvist Axcel og direktør Lars Hermansen til at søge anden advokatbistand, og at Axcel i forbindelse med overtagelsen af Junckers alene har været bistået af advokat Søren Johansen. Søren Johansen har bekræftet dette og i Sø- og Handelsretten forklaret, at han ingen kontakt overhovedet har haft til Bech-Bruun, herunder advokat N. E. Nielsen, førend efter Axcel's overtagelse af Junckers var blevet en realitet.

Det bestrides, at det kan tilregnes advokat N. E. Nielsen som et forhold stridende mod god advokatskik, at Axcel uvarslet og uopfordret som sket den 27. februar 2004 pr. mail har sendt ham Axcel's udkast til købstilbud til advokat Oluf Engell og Danske Bank. Det gøres gældende, at advokat N. E. Nielsen straks ved modtagelsen af udkastet over for Axcel har taget afstand fra selskabets fremsendelse, hvorved han gentog, at han hverken kunne eller ville rådgive Axcel angående det påtænkte køb. Det gøres endvidere gældende, at advokat N.

E. Nielsen i overensstemmelse med sin nævnte tilkendegivelse ej heller har ydet Axcel nogen rådgivning angående udkastet til budbrev, som efter telefonsamtalen blev henlagt i forbindelse med, at advokat N. E. Nielsen satte et minustegn over hele brevudkastets forside. Endelig gøres gældende, at Christian Schmidt Jacobsen og advokat Annette Dam Ryt-Hansen har bekræftet, at der ikke under indklagedes kortvarige telefonsamtale med førstnævnte er blevet rådgivet angående brevudkastets indhold.

For så vidt angår de to afgivne notater gøres gældende, at de omhandler forhold, der angår den fremtidige mulige koncernstruktur i tilfælde af indgåelse af købsaftale om overtagelse af Junckers, og at notaterne er udfærdiget med henblik på at belyse dels de regler, der skal iagttages i henhold til aktieselskabsloven og værdipapirhandelsloven ved en given koncernstruktur, dels fordele og ulemper ved tegning af medarbejderaktier.

Det bestrides, at advokat N. E. Nielsen ved at lade notaterne udarbejde herved har rådgivet Axcel om forhold, der har relation til Axcel's køb, hvorved der er ydet rådgivning, der er eller har været stridende mod klagernes interesser. Det skal herved fremhæves, at advokat N. E. Nielsen ingen rådgivning har ydet angående det formålstjenlige i at søge den fremtidige koncernstruktur tilrettelagt eller gennemført som anført i notatet af 24. februar 2004. Dette er bekræftet ved direktør Christian Frigasts vidneforklaring (dommens side 22), hvor han har forklaret, at "*Koncernstrukturen i Junckers var udarbejdet af medarbejdere fra Axcel og ham selv.*"

For så vidt det af nævnet måtte blive fundet, at advokat N. E. Nielsen ved at lade de to omhandlede notater udarbejde, herved har ydet en rådgivning i strid med god advokatskik – hvilket advokat N. E. Nielsen i så fald kun kan beklage – gøres det gældende, at hans adfærd ikke med rimelighed kan retfærdiggøre, at hans adfærd betegnes som "*stærkt kritisabel*". Advokat N. E. Nielsen har som nævnt klart og tydeligt tilkendegivet, at han ikke har kunnet repræsentere Axcel i selskabets forsøg på at overtage Junckers, og advokat N. E. Nielsen har foranlediget, at Axcel kontaktede advokat Søren Johansen i stedet om advokatbistand. Advokat N. E. Nielsen har herved vist, at han ingen intention havde om andet end at efterleve de advokatetiske regler. Advokat N. E. Nielsen har været af den opfattelse, at de advokatetiske regler ikke var til hinder for, at han kunne befatte sig med de forhold, der er omtalt i de to omhandlede notater. Det kan kun beklages, om advokat N. E. Nielsen på dette punkt har taget fejl, men det må afvises, at det med

nogen rimelighed kan anføres, at advokat N. E. Nielsen ved den af ham begåede fejl har udvist et groft eller stærkt kritisabelt forhold.

Advokatnævnets behandling:

Ingen af parterne har anmodet om personligt møde.

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 19 medlemmer.

Tidligere afgørelse

Ved kendelse af 20. juni 2005 pålagde Advokatnævnet advokat N. E. Nielsen en bøde på 5.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik, idet han tidligere havde rådgivet og repræsenteret klager og nu repræsenterede klagers modpart under tre retssager. Nævnet fandt, at der hermed var en nærliggende risiko for, at advokat N. E. Nielsen var kommet i besiddelse af oplysninger, der kunne bruges mod klager i de tre sager, som verserede ved retten. Advokat N. E. Nielsen burde derfor have afstået fra at repræsentere klagers modpart og burde i hvert fald være udtrådt af sagerne, da han blev opfordret hertil. Nævnet fandt det uden betydning, at advokat N. E. Nielsen havde overladt sagen til en anden advokat, der som ansat eller partner var omfattet af de samme regler for interessekonflikter som advokat N. E. Nielsen.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokater fra samme firma er afskåret fra i samme sag at rådgive, bistå og repræsentere flere klienter, hvis klienterne har modstridende interesser.

Fra december 2003 repræsenterede to advokater fra Bech Bruun Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen i forbindelse med deres bestræbelser på at overtage Junckers. Advokat N.E. Nielsen var derfor afskåret fra at repræsentere og rådgive Axcel i forbindelse med, at dette selskab i februar 2004 kontaktede advokat N. E. Nielsen med henblik på bistand til også at afgive bud på overtagelse af Junckers. Det er i en sådan situation klart, at der er modstridende interesser mellem Mogens de Linde/Lorentz Jørgensen og Axcel.

Der skal således tages stilling til, dels om advokat N. E. Nielsen ydede bistand til Axcel i forbindelse med overtagelsen af Junckers, og dels om der var nærliggende risiko for, at advokat N.

E. Nielsen var kommet i besiddelse af oplysninger, som kunne bruges mod Mogens de Linde/Lorentz Jørgensen.

Efter de oplysninger, der foreligger for nævnet, kan det lægges til grund, at der var følgende kontakt mellem advokat N. E. Nielsen og ledelsen af Axcel:

Mandag, den 16. eller tirsdag, den 17. februar 2004: Telefonmøde mellem bl.a. advokat N. E. Nielsen, advokat Troels Tuxen og en medarbejder hos Axcel om mulighed for Axcels køb af Junckers.

Fredag, den 20. februar 2004: Telefonmøde mellem advokat N. E. Nielsen og advokat Troels Tuxen og ledende medarbejdere fra Axcel. Axcel ønskede bl.a. oplyst, om Mogens de Linde/Lorentz Jørgensens købstilbud stadig eksisterede.

Søndag, den 22. februar 2004: Axcels direktør ringer til advokat N. E. Nielsen og beder om at få udarbejdet notat om prospektkrav.

Mandag, den 23. februar 2004: Advokat N. E. Nielsen anmoder kollega om at udarbejde notatet.

Tirsdag, den 24. februar 2004: Notatet mailes til Axcel.

Onsdag, den 25. februar 2004: Axcel anmoder advokat N. E. Nielsen om at udarbejde et notat om tegning af medarbejderaktier. Advokat N. E. Nielsen anmoder en kollega om at lave notatet.

Fredag, den 27. februar 2004: Notatet om medarbejderaktier mailes til Axcel. Axcel mailer udkast til tilbudsbrev om køb af Junckers til advokat N. E. Nielsen. Advokat N. E. Nielsen ringer til ledende medarbejder hos Axcel om købstilbuddet med en kollega på medhør. Advokat N. E. Nielsen har på notatet påført enkelte kommentarer, og kollegaen skrev efter telefonsamtalen: ”Bemærkninger afgivet telefonisk”.

Søndag, den 29. februar 2004: Direktøren for Axcel ringer til advokat N. E. Nielsen, der fraråder børsnoteret rekonstruktion.

Nævnet finder det på grundlag heraf for ubetænkeligt at fastslå, at advokat N. E. Nielsen har ydet konkret rådgivning og konkret bistand til Axcel vedrørende Axcels tilbud på køb af Junckers. Særligt notatet om potentiel rekonstruktion af Junckers, der betegnes som fortroligt, må efter nævnets vurdering anses for specifikt i forhold til Axcel og for at vedrøre komplicerede selskabsretlige forhold. Der var endvidere en nærliggende risiko for, at de oplysninger, som Bech-Bruun var i besiddelse af i kraft af sin repræsentation af Mogens de Linde og Lorentz Jørgensen, kunne bruges i forbindelse med repræsentationen af Axcel.

Advokat N. E. Nielsen findes på denne baggrund at have overtrådt retsplejelovens § 126 om god advokatskik.

Nævnet finder, at advokat N.E. Niensens overtrædelse må anses for særdeles grov. Nævnet har herved særligt lagt vægt på, at advokat N. E. Nielsen var bekendt med, at medarbejdere hos Bech-Bruun var dybt involveret i rådgivning og bistand til Axcels konkurrent, da han påbegyndte sin bistand til Axcel. Nævnet fastsætter bøden på 75.000 kr. Bøden er en tillægsbøde til den bøde, som advokat N. E. Nielsen blev pålagt ved nævnets kendelse af 20. juni 2005, jf. princippet i straffelovens § 89. Bøden er udmålt efter de nugældende principper for bøders fastsættelse, således at bødeniveauet navnlig i de grovere sager skærpes. Nævnet har endvidere taget hensyn til, at skærpelsen bør ske gradvist.

Advokat N. E. Nielsen kan indbringe nævnets afgørelse af adfærdsklagen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

På Advokatnævnets vegne

Marianne Højgaard Pedersen